

Szalézi Értesítő

2016/3

SZALIM
IVT KRAKKÓ 2016

Interjú
„GUVERNARE, ANIMARE!”

Szalézi munkatársak
ZARÁNDOKLAT TORINÓBA

SZALIM

Hrubíák Laura

„Éld az életed, de tudd a lényegét!” BoscoFeszt 2016

Idén második alkalommal rendezték meg Péli-földszentkereszten 2016. július 18-22. között a BoscoFeszt táborfesztivált, amire a 14 és 18 év közötti fiatalokat várták a szervezők.

Ez egy olyan lehetőség, ahol mi, fiatalok találkozhatunk egymással szalézi keretek között és rengeteg olyan programban vehetünk részt, ami a mi korosztályunknak szól. A barátaimmal együtt rendkívül izgatottan vártuk, hogy elérkezzen az a várva várt hétfő, hiszen a tavalyi BoscoFesztren rengeteg új barátot ismerhettünk meg, akikkel az év folyamán is tartottuk a kapcsolatot.

A fogadásnál a szervezésben részt vállaló animátorok lelkesen vártak minket, azt a 150 fiataalt, akik elhatározták, hogy ezt a néhány meleg, nyári napot szalézi szellemiségben akarják eltölteni. Az idén nem csoportokba, hanem családokra osztottak bennünket, ilyen módon létrejött a népes Sándor, Mazzarello, Savio, Bosco, Palomino és Vicuña család. Így mentünk le a tó partjára, ahol különböző állomásokon kellett bebizonyítanunk, hogy megvan közöttünk az összhang és nem félünk a vizes feladatoktól sem. A partról visszatérve süti készítés, színjátszás, kézműveskedés és élő Honfoglaló várta az érdeklődőket. A nyitó gondolatokat Ewa nővértől hallhattuk. A rendezvény mottója, az „Éld az életed, de tudd a lényegét” gondolat volt, ezen belül a korosztályunkat érintő témákat jártuk körbe napról napra. Az első estét a Great Company zenekar fergeteges bulija zárta.

Másnap a vállalkozó kedvűek részt vehettek egy izgalmas hajnali túrán az Öreg-kőre. A napfelkelteben tartott mise még a legálmosabbakat is felébresztette. Miután a túrázók visszatértek, szokásos módon indult a nap reggeli tornával, imával és reggelivel, majd Lytton atya beszélt a nap témájáról, az önismeretről. Ezután Döbrentey Ildikó meseíró mesélt nekünk ugyanerről, valamint a párkapcsolatokról, illetve a szerelem fontosságáról, majd a színjátszó, digitális történetmesélés, óriás amőba és zene műhelyek következtek. A mozgalmas események után szentmisén vettünk részt, ahol a délelőtti hallott gondolatokat mélyebben is átgondolhattunk. Délután a fürdés és csónakázás mellett lehetőség volt még kézművesre, csocsó bajnokságra és egy felfújható ügyességi játékokra is. A vacsora után volt közös táncstanulás, szörp-pong, illetve esti színdarab.

Szerdán a szokásos kezdés után belevettük magunkat a nap témájába: az irgalmasság hét lelki cselekedetébe. A helyes Isten-kapcsolatról Tóth Péter szalézi szerzetes elmélkedett. Ezután Sillye Jenő zeneszerző élettörténetét és Isten-kapcsolatát ismerhettük meg. A szokásos műhelyek mellett, feltűnt még a „logikaland” nevezetű foglalkozás is.

A mise és az ebéd után, a partra leérve bárki segédkezhetett a vacsorára szánt finom paprikás krumpli elkészítésében. A lelki esten Lytton atya fejtette ki a nap témáját zene, illetve videó segítségével. Gyónásra is volt lehetőségünk, és egy lapra le kellett írunk mindazt, ami akadályoz minket az Istennel való kapcsolatunkban. Ezeket egy vázába betéve égettük el. Az utolsó papírt behelyezve a váza elpattant, a tűz kialudt, ami mindenki számára különös volt, és tudtuk, hogy a Jóisten mindig velünk van.

Ilyen lelki estek után mindig feltöltődök és úgy érzem, mintha én lennék a világ legboldogabb embere. A teljes lelki felfrissülés után egy közös szabadtéri mozizással zártuk a napot, és aki nagyon szeretett volna, az a szabad ég alatt alhatott.

A csütörtöki nap témája az irgalmasság hét testi cselekedete volt, az apró csodák és a saját hivatásunk. A délelőtti folyamán a hivatással kapcsolatos műhelyek következtek, és a szentmisében is erről volt szó. Délután az úszás mellett röplabda és strandfoci bajnokságok zajlottak, az ügyeskező lányok pedig a kézműves sátorban az időseknek készítettek gyertyatartókat. Este volt karaoke, kvíz, közösségi játékok, izgalmas kínai háború, illetve jóéjszakát is, amit Márkus Zoltán atya tartott. Még este a teaházban beszélhettük meg egymással a nap történéseit, forró tea és csipős nachos társaságában.

Pénteken reggel Ewa nővér gondolataival zártuk le a BoscoFesztet, majd a szomszédos Idősek Otthonába látogatva énekes produkcióval és egy tanulságos színdarabbal szórakoztattuk az otthon lakóit. A kézzel készített gyertyatartókat átadva mentünk vissza a záró szentmisére, amit Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök atya tartott, és prédikációjában körüljárta a hetes szám minden variációját.

Biztosan mondhatom, hogy több baráti kapcsolattal és lelkeséggel tértünk haza, mert mindenki tovább éli az életét úgy, ahogy eddig tettük, de most már tudjuk, hogy mi az igazán fontos, és azt is, hogy jövőre is vár minket a BoscoFeszt!

Kedves Barátaink! Don Bosco Atyánk Tisztelői!

Elsőnek lenni. Sokan sokat tesznek ezért. Van, aki szabályosan, van aki még a szabályok, vagy az erkölcsi normák felrúgását is vállalja. Az olimpiai küzdelmeket nézve azt reméljük, hogy aki első lett, az sportszerűen érte el a sikert. Igazából minden siker mögött szeretnénk látni a fair playt.

Az elsőkről a tudomány, a művészetek világában is megemlékezünk. Nagyszerű dolog, hogy valakinek valami új meglátás eszébe jutott, és meg is merte tenni az első lépéseket, hogy megvalósítsa felfedezését. Ehhez mindig bátorság is kell. Vállalni az újítás kockázatát, vállalni a kritikákat, vállalni az esetleges kudarcot. Keresztény hitünkben is megemlékezünk sok elsőről. A szerzetesrendek, evangéliumi életközösségek megalapítóit is elsőként tekintjük: Remete Szent Antalt, Szent Ágostont, Nagy Szent Vazult, Szent Benedeket és társaikat. Elsőként ők is sok ellenszenvet, meg nem értést voltak kénytelenek elviselni, de a Szentlélek tüze bátorrá tette őket a lelkiismeretükben, vallásosságukban helyesnek megismert evangéliumi út megélésére.

A mi szalézi „elsőnk” Don Bosco. Alapító Atyánk is sok szenvedést, támadást kellett, hogy elviseljen. De közben töretlen maradt küldetésében.

Minden szalézi tartomány megemlékezik arról a rendtársról is, aki az ő népe körében elsőként lett szalézi szerzetessé. A helyi közösség számára bátorítás az első rendtárs és az őt követő első nemzedék helytállása.

Zafféry Károly a mi úttörőnk. Kalandos életet élt. Sok mindennel próbálkozott. Sokat tanult, világot járt. Otthonra a szaléziaknál talált, addigi fordultatos élete a szaléziaknál teljesedett ki.

1900. április 12-én Don Bosco torinói házába vezette őt a Szüzanya. Ekkor már Don Rua kormányozta a Szalézi Társaság hajóját. Don Rua belelátott a minden nemesért lelkesedni tudó lelkébe, s megnyugtatta háborgó szívét. Felvette Zafféry atyát – egyelőre ideiglenesen – a

Társaságba. Zafféry barátjának így ír erről: „Folytatom működésemet, míg a Jóistennek tetszik, hazám javára utolsó stációmon, amelyről oly megnyugtató, oly édes lesz az átköltözés a másvilágra, és mint hiszem és bizalommal remélem, a boldog örökkévalóságba.”

Don Bosco első utóda maga mellett tartotta a nagyműveltségű, sok nyelvet beszélő papot titkárnak. Hatvanéves korában kezdte meg a novíciusi évét. Rendfőnöki utasításra hazánkban és Németországban toborzó körutat tett.

1901. szeptember 30-án fogadalmat tett Don Rua kezébe. A fogadalomtétel után újra Magyarországra jön, hogy a Szalézi Intézetbe fiúkat kísérjen. 1902. januárjában Cavagliába ment a magyar fiúkkal, magyar nyelvet és hazai történelmet tanított és a lelkiezetést látta el. Évenként egyszer-kétszer hazalátogatott propaganda körútra, s mindannyiszor újabb csapatot vezetett el a Szent István Magyar Intézetbe.

1903-ban jelent meg az első magyar nyelvű Szalézi Értesítő. A szerkesztés és a korrektúra munkákat Zafféry atyának

kellett végeznie, ami állandó jelenlétét igényelte a valdoccói anyaintézetben.

1913. november 3-án sátorbontás volt Cavagliában. Amint a kezdetek nehézségeivel küzdő Péliföldszentkereszten szerény szobácskát tudtak az első szalézi papnak berendezni, 74 évesen hazaköltözött. 1914. április 15-én mutatta be aranymiséjét a szentkereszti kegytemplomban. Aggastyánként sem pihent, Don Bosco nagy életrajzát fordította olaszról magyarra és átdolgozta a rendszabályokat. Nyelvi tudását a szentkereszti búcsún kamatoztatta: prédikált magyarul, németül, szlovákul, időnként cigányul. Az ifjú szalézi növendékeket tanította és vállalta a lelkiezetésüket.

Az I. világháború utáni összeomlás és az 1919-es Tanácsköztársaság elmúltja után az intézet Nyergesújfalura költözött. Zafféry atyának még egy rövid ideig a kolostorban kellett maradnia, de 1919. szeptember 20-án, fogadalmának napján őt is átvitték a nyergesújfalui intézetbe. Nem sokáig élvezhette a ház kényelmét, 1919. december 27-én délután három órakor meghalt. A nyergesújfalui temetőben helyezték örök nyugalomra.

A bátor és lelkes első magyar szaléziról, Zafféry Károlyról nevezzük el a nyergesújfalui középiskolánkat. Ezzel élő és éltető emléket állítunk, és példaképet adunk. Reméljük, hogy a város, ahol a sírja is van, megérti élete üzenetét. Bizom abban, hogy diákjaink felfigyelnek az idős korában is kezdeményező, merész életére. Mi, szaléziak pedig megerősödünk hivatásunkban az ő életútját látva és tiszta lélekkel, őszintén fűrűkesszük és elfogadjuk, ahogyan a Gondviselés alakítja életutunkat.

A nyergesújfalui iskola új hivatalos neve 2016. szeptember elsejétől Zafféry Károly Szalézi Középiskola. A névadó ünnepséget október elején tartjuk.

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

A Szalézi Értesítő következő száma decemberben jelenik meg.

Isten neve „IRGALOM”

Mi vagyunk a Szalézi Család, egy karizma hordozói, amely szorosan gyökerezik abban a bizonyosságban, hogy a mi Istenünk megkülönböztetett gyengédséggel fordul a gyermekek, a világ fiataljai felé, különösen azok felé, akiknek a mai napig kevesebb lehetőség jutott.

Ferenc pápa az irgalmasságnak egy rendkívüli jubileumát adta az egyetemes Egyháznak. A szentév 2015. december 8-án nyílt meg, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén, és ünnepélyes misével zárul Jézus Krisztus, a mindenség királya, (Krisztus Király) ünnepén, 2016. november 20-án.

Ennek a jubileumnak a középpontjába a pápa a szükségét helyezte (ami mindig van), hogy gondolkodjunk az irgalmasság misztériumán, mert ez az öröm, a békesség és a béke alapja. Az irgalmasság szentévé meghirdető pápai bullában arról beszélt, mit érez a szívében: „Mennyire szeretném, ha a következő éveket áthatná az irgalmasság, hogy mindenki találkozhasson Isten jóságával és gyöngédségével! Mindenkihez – hívőkhöz és távolállókhoz is – jusson el az irgalmasság balzsama, mint Isten már köztünk jelen lévő országának jele.”

Ennek az üzenetnek azt a címet adtam: „Isten neve irgalom”. Azonos címet használt Ferenc pápa egy interjúbán, amit néhány hónappal ezelőtt adott. Ebben az interjúbán a Szentatya megválaszolt sok kérdést a jubileumi év kapcsán, és elmondta azt is, mi motiválta őt, hogy meghirdesse. A feltett kérdésre, hogy: „Mi az irgalom a Szentatya számára?” a pápa így válaszolt: „Az irgalom a mi Istenünk személyi igazolványa: az irgalmasság Istene, az irgalmas Isten.”

Ez a megfogalmazás nagyon egyszerű, nagyon radikális, és mégis, annyira felszabadító.

Úgy éreztem, hogy nem hagyhatom, hogy ez a különleges év elmúljon anélkül, hogy utalnék rá a szalézi valóság szempontjából, mert mi mindenekelőtt a fiatalok sokaságának a pedagógusai vagyunk a világban; mi vagyunk a Szalézi Család, egy olyan karizma hordozói, amely szorosan gyökerezik abban a bizonyosságban, hogy a mi Istenünk megkülönböztetett gyengédséggel fordul a gyermekek, a világ fiataljai felé, különösen azok felé, akiknek a mai napig kevesebb lehetőség jutott.

Száz és száz oldalt írtak és publikáltak már az irgalmasság témájában az egész világon. Az én szavaim nem adnak új betekintést, de egy erős üzenetet hordoznak: egy FELHÍVÁST.

Felhívást minden pedagógus és minden megszentelt életet élő egyén felé, megismételve az alapvető feladatot: legyünk hiteles hirdetői Istenünk irgalmasságának és terjesszük azt másoknak, akik kapcsolatba kerülnek velünk.

Mindenekelőtt abból a meggyőződésből kell kiindulnunk, hogy csak az ismeri igazán Istent, aki megtapasztalta az Ő irgalmát. Azaz, csak akkor leszünk képesek átadni a gyermekeinknek és a fiataloknak néhány átfogó és hatékony villanást arról, mi is hitünk szerint Isten számunkra és számukra, ha szükségét éreztük az Ő kedves és gyengéd tekintetének. Nem beszélhetünk Isten irgalmáról úgy, mintha csupán tanárok lennénk, akik azért jönnek, hogy megtanítsák a leckét. Csak a meggyőződésünket és a bizonyosságunkat tudjuk megosztani egy gyenge hitről, amely, mindazonáltal rendkívüli erőt adhat.

A két csillag

Ugyanakkor, a szalézi szíve boldog, ha tudja, hogy az ő létezése és tevékenysége a fiatalok között egy csodálatos lehetőség arra, hogy konkrétan megmutassa, hogy Isten szereti a fiatalokat, még a mi önátadó és nagylelkű szolgálatunkon keresztül is. Pont ez az, amire a két csillagról szóló bölcs történet is rámutat:

Egyszer régen élt egy nagyon szigorú és kemény ember, aki fogadalmat tett, hogy napnyugtáig nem fog semmit sem enni, sem inni. A férfi tudta, hogy az áldozata kedves az égnek, mert minden este, a völgyhöz közeli legmagasabb hegy tetején ott ragyogott egy mindenki számára látható fényes csillag.

Egy napon a férfi úgy döntött, hogy megmássza a hegyet. Egy kisfiú a faluból ragaszkodott hozzá, hogy elkíséri őt. Mivel nagyon meleg volt, a két vándor hamar megszomjazott. A férfi biztatta a kisfiút, hogy igyon, de a gyerek így felelt: „Csak akkor iszom, ha te is iszol!”

Szegény ember nagyon kínos helyzetben találta magát: nem akarta megszakítani a fogadalmát, de azt sem akarta, hogy a kicsi szenvedjen a szomjúságtól. Végül mégis ivott, és a fiúcska is így tett.

Aznap este a férfi nem mert felnézni az égre, mert félt, hogy a csillag eltűnt.

El lehet képzelni a meglepetését, amikor egy idő után felemelte a tekintetét, és látta, hogy két csillag ragyog a hegyen.

Nem kell hozzá sok szó, amikor a gyerekek érzik, hogy a szerzetesek és nevelők az ő oldalukon állnak és feláldozzák az életüket az ő boldogságukért. Ilyenkor láthatóvá válik az irgalmas Isten arca. Ha valamilyen hibát követnek el, a fiatalok érzik, hogy nem ítékeznek felettük, hanem ugyanúgy örömmel fogadják és megértik őket. Ily módon, még akkor is, ha rámutatnak a hibára, még mindig úgy érzik, hogy Isten szeretett gyermekei, és az irgalmas Atya arca ragyogja be az életüket. Ez történt Don Bosco életében is, amikor a fiatalok észrevették, hogy azt akarja, hogy boldogok legyenek itt és az örökkévalóságban, akkor közvetlenül megtapasztalták, hogy Isten feltétel nélkül szereti őket.

Reméljük, hogy ez a jubileumi év gyümölcsöket fog teremni még az elkövetkező években is. Ez egy lehetőség, hogy növekedjünk emberségben és elinduljunk a béke útján, még ha a lépéseink néha bizonytalannak tűnnek is.

Továbbra is higgyünk abban, hogy a mi Istenünk elkísér bennünket végig a történelemben, még ha időnként olyan dolgokat is teszünk, amelyek két lépéssel hátra visznek bennünket ahelyett, hogy egy lépést tennénk előre.

Mindezek ellenére, kedves barátaim, engedjük, hogy a szívünket megérintse az Isten, akinek a neve Irgalom.

Don Bosco Sportközpont

Nyitás előtt

Ugyan e sorok születésének pillanatában még augusztus végét jegyünk, de nem engedhetjük meg magunknak, hogy egy a Magyar Szalézi Tartomány életében ilyen mérföldkőnek számító eseményről ne írjunk.

Bizonyára többen emlékeznek arra, hogy hosszú tervezés, előkészület és tárgyalás után 2014. augusztus 31-én letették az épület alapkövét. A földmunkák 2015 júliusában kezdődtek meg és most, öt évvel az első gondolatok, ötletek megszületése után megnyitja kapuit Kazincbarcikán a sportszarnok. Nagyon nagy erőfeszítések és emberek tucatjainak munkája után valósággá vált az a remény, hogy olyan multifunkcionális sportkomplexumba járunk nap, mint nap, amelyről eddig csak álmodozhattunk. Mindezt a kazincbarcikaiak hálával tartoznak Don Bosco utódainak.

A 2 milliárd forintot megközelítő összköltségből – amelyen, mondhatni, testvériesen osztozott Magyarország kormánya és a szalézi rend – felépült sportszarnok alapterülete mintegy 3000 m². Tanítási időben a térelválasztó függönyöknek köszönhetően három különböző osztály tarthatja itt egyszerre testnevelés óráit – ez az, ami a szaléziak számára az egyik legfontosabb tényező, hogy a városban szalézi fenntartásban működő két középiskola diákjai megfelelő, sőt kiemelt körülmények között fejlődhessenek.

Mindezek mellett a csarnok küzdőtere alkalmas lesz nemzetközi kézi- kosár- és röplabda, valamint futsal mérkőzések lebonyolítására is. A lelátón a mobil, kihúzható széksorokkal együtt 900 ember nézheti a csapatok küzdelmeit és

szurkolhat kedvenceinek. Ezen kívül, az alsó szinten található két squash-terem, konditerem, szauna, a középső szinten lévő két bowling pálya, valamint vendéglátó egységek hivatottak szolgálni vendégeink sportolási és kikapcsolódási igényeit. Mindemelllett a legfelső szinten egy 300 fő befogadására alkalmas rendezvényterem szolgál helyszínül közösségi programoknak, céges rendezvényeknek, konferenciáknak, vagy akár esküvőknek, báloknak is.

Szeptember 1-10. között nagyszabású rendezvénysorozattal veszi kezdetét a nagy kaland, komoly programkínálattal ünnepelik a nyitást a kazincbarcikaiak. Sport, kultúra, képzőművészet, lelki tartalmak, egészséges életmód – csak ízelítő a több tucat eseményből, melyekkel a lelkes szervezők megörvendeztetik az érdeklődőket a tíznapos nyitó rendezvénysorozaton. Nívós szórakoztató és kulturális műsorok és sportesemények jelzik a RAJT! névre keresztelt nyitási kampányt, míg a zárónapon családi sport és egészségnapot tartanak, amelyen szintén minden korosztály megtalálhatja a kedvenc szórakozását.

A sportszarnok szervezői stábjában a nyitási rendezvénysorozatban is közvetíteni szeretné a szalézi rend alapítójától, Bosco Szent Jánostól vett gondolatot, ami egyben a választott szlogenünk is: „**Légy vidám és tedd a jót!**”

IVT Krakko 2016

Július 23-án elkezdődött a szalézi csoport felkészülése az Ifjúsági Világtalálkozóra az óbudai Szent Alajos Rendházban, ahol több mint 80-an gyűltünk össze. Szombat este ismerkedős játékokat játszottunk, illetve esti imádsággal hangolódunk rá az elkövetkezendő egy hétre.

24-én, vasárnap már reggeltől talpon voltunk. Délelőtt Depaula Flavio atya előadását hallgattuk, utána kiscsoportos beszélgetések voltak. Ezt követően szentmisén vettünk részt, majd délután közösen játszottunk a városban. Este szentsegimádással zártuk a napot, ami után megkaptuk a magyar zárándokcsomagot, illetve a Szalim által erre az alkalomra készített pólót, majd mindenki igyekezett időben lepihenni, hogy másnap frissen indulhassunk Lengyelországba.

25-én délelőtt indultunk el, 7-8 óra múlva már meg is érkeztünk Krakkóba. Egy szalézi iskolában kaptunk szállást, ahol hongkongi, kínai, namíbiai és angol fiatalok is megszálltak. Itt megkaptuk a nemzetközi zárándokcsomagot is, majd elmentünk a városba és megvacsoráztunk a Visztula partján.

26-án megkezdődött az Ifjúsági Világtalálkozó hivatalos programja. Délelőtt elmentünk az Isteni Irgalmasság Bazilikájához, ahol volt időnk körülnézni, illetve a magyar kápolnát is meglátogathattuk egy ima erejéig. 17 órakor a Błonia Parkban volt a nyitó szentmise, aminek a főcelebránsa hagyományosan a helyi

püspök, Stanisław Dziwisz bíboros, Krakko érseke volt. Óriási tömeg gyűlt össze. Szektorokban voltunk elhelyezve, ahová csak az adott szektorhoz tartozó pass-szal lehetett belépni. Este, a szabadidőben a városban sétáltunk, megnéztük a Wawelt és a Posztócsarnokot.

27-én a SYM (Salesian Youth Movement) a világ szalézi helyeiről érkező fiataljainak nyújtott találkozási lehetőséget. Délelőtt elmentünk a szalézi szemináriumba, ahol szentmisén vettünk részt, délután pedig a csarnokba, ahol szervezett programok voltak. Érkezéskor a magyar csoport találkozott a szalézi rendfőnökkel, Don Ángel Fernández Artimével, aki néhány gondolatot adott a fiataloknak. Azt is mondta, hogy tervei között szerepel, hogy Magyarországra látogat. A csarnokban levő standokon lehetett pólókat, karkötőket vásárolni és szót váltani a más országokból érkezett fiatalokkal, akiket a különböző közös szalézi programokon ismertünk meg. Az est néhány bansszal kezdődött, ezt animációk, előadások követték, amiket lengyel, olasz és angol nyelven hallhattunk, majd egy számunkra kissé szokatlan szentsegimádás következett: vidám, táncos, zenés szertartás, ennek ellenére mindenki be tudta fogadni az üzenetet és el tudott mélyülni. Az estét egy „jóéjszakát” zárta, amit a rendfőnök illetve Yvonne Reungoat generális anya adott nekünk. Ezután tömegközlekedéssel visszaindultunk a szállásunkra, ami

egész héten nehézséget okozott, hiszen több millió fiatal próbált egyszerre mozogni a városban belül. Ilyen szempontból nekünk nagy szerencsénk volt, hiszen a városközpontban volt a szállásunk, így a legtöbb helyre gyalog is könnyedén eljutottunk.

Másnap részt vettünk a magyar katekézisen, aminek a helyszínére gyalog érkeztünk. Jó volt találkozni a magyar résztvevőkkel, az otthoni ismerősökkel. A katekézist, illetve a szentmisét Székely János esztergomi segédpüspök tartotta. Délután a Błonia Parkban fogadhattuk a Szentatyát. Sajnos minden alkalommal, amikor a parkban voltunk, eleredt az eső, de ez sohasem tartott sokáig, a program nagyobb részében szép időnk volt.

29-én délelőtt ismét a magyar katekézisen vettünk részt, amit Erdő Péter bíboros, prímás tartott. Délután épp hogy odaértünk a 18 órakor kezdődő keresztútra a Błonia Parkba, amit Ferenc pápa vezetett. A keresztút nagyon érdekes volt, a helyszínen minden stációt valamilyen különleges módon jelenítettek meg. Számomra a VII. állomás, a Jézus másodszori elesését szimbolizáló mászófal volt a legérdekesebb, amire két férfi felmászva kereszt alakot formázott, majd (természetesen biztosító kötéllal) hirtelen lezuhantak a földre.

A fordítást rádión keresztül hallgathattuk az egész hét folyamán olaszul és angolul. Szerencsére sok szalézi volt köztünk, akik értettek olaszul, így a fiatalok köré-

jük gyűlve hallgatták a magyar fordítást. Este ismét szabad program volt, mi elmentünk a városba, ahol koncerteken vehettünk részt. Sok magyarral is találkoztunk ezalatt a rövid idő alatt, a tömegben megtaláltunk minden magyar zászlót, és köszöntöttük egymást.

30-án reggeli után mindenki összepakolt, hiszen egy éjszakát Krakó mellett, egy nagy tisztáson, a szabad ég alatt töltöttük kb. másfél millió fiatallal együtt. Miután megkaptuk a következő napokra az élelmet, elindultunk a Campus Misericordiae-re. Az út egy részét villamossal tettük meg, a nagyobb részét pedig gyalog, egy lezárt autópályán záránkoltunk. Amikor megérkeztünk, megkerestük a saját szektorunkat, majd letelepedtünk. Rengeg ember volt egy szektoron belül is, így elég szűkös, de annál jobb hangulatban teltek az órák. 19.30-kor megkezdődött a virrasztás a Szentatyával. A mi szektorunk az oltártól viszonylag messze volt, így kivetítőkön keresztül követtük az eseményeket. A virrasztás alatt három fiatal tanúságtételét is hallhattuk, illetve Ferenc pápa beszédét, aki a „díványboldogságról” beszélt. Hangsúlyozta: „Az emberiségnek ma szüksége van férfiakra és nőkre, különösen fiatalokra, mint ti, akik nem kívánnak fél életet élni. Olyan fiatalokra, akik készek egész életüket szabadon odaadni legszegegyebb és legkiszolgáltatottabb embertársaik szolgálatára. Ezáltal Krisztus követését választják, aki teljesen odaadta

„A díványboldogság az, ami leginkább le tud rombolni minket!”

Ferenc pápa

magát a mi üdvösségünkért.”

A virrasztás után még sokan ébren maradtak, imádkoztak, beszélgettek.

Reggel a mi csoportunknak bemutatott szentmisén vettünk részt, megköszöntük a helyi szaléziaknak és önkénteseknek, hogy befogadtak bennünket és azt a rengeteg munkát, amit már hónapokkal ezelőtt elkezdtek. Dél előtt elindultunk hazafelé, és nagyjából hét óra múlva már újra Óbudán voltunk, ahonnan mindenki egyénileg jutott haza.

Hála Istennek az utazás és a találkozó is problémamentesen és biztonságban zajlott. Ha egy dolgot kellene kiemelnem, ami nagyon jó volt, nem tudnék. Minden nap számos élmény ért minket mind lelki feltöltődés, mind fiatalos kikapcsolódás terén, amit sokáig a szívemben őrzök majd. Talán a legszebb élményem egyike, amikor a másfél millió ember egyszerre tudott részt venni a szentmisén, egyszerre csöndben maradni, a virrasztáson fegyelmetten tartani a gyertyát. Nagy élmény volt továbbá úgy közlekedni a zsúfoltságig megtelt járműveken, hogy egyes nemzetek szinte torkaszakadtukból kiabáltak, vagy énekeltek egymásnak, de volt olyan is, hogy egy-egy nemzetközi dallamhoz több nyelv is csatlakozott. Ha egy másik szalézi csoporttal találkoztunk, sokszor a Don

Bosco himnuszt kezdtük el énekelni, és velük együtt tapsoltunk a szaléziaknak és Don Boscónak. Nagy élmény volt az is, amikor az emberek egymással szemben haladtak az utakon és kedvesen, pacsizással köszöntötték egymást. Ebből néha jutott a biztonsági szolgálatot teljesítőknek is, akik szívesen, mosolyogva fogadták a lelkes üdvözlést. Sokan gyűjtöttünk zászlóra, kendőre aláírásokat.

Köszönjük a szervezőknek, az önkénteseknek és a szaléziaknak, hogy részesei lehettünk ennek az élménynek! Reméljük, hogy mindenki hozott haza valamit erről a találkozóról, amit tud hasznosítani az életében és a saját közösségében.

Találkozunk 2019-ben Panamában!

„A történelem ma azt kéri tőlünk, hogy védjük meg méltóságunkat és ne hagyjuk, hogy mások döntsenek jövőnkéről.” Ferenc pápa

A Szalézi Ifjúsági Mozgalom magyar fiataljai a szalézi rendfőnökkel és a régióvezetővel Krakóban

„Guvernare, animare!”

Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök atya június 19-én hálaadó szentmisét mutatott be szentelésének huszonötödik évfordulója alkalmából Pélifydszentkeresztben a kegytemplomban 10 órai, Óbudán, a Segítő Szűz Mária kápolnában 18 órai kezdettel. Az ünnepen jelen volt családja, rendtársai, barátai, munkatársai, számos fiatal és hívő, akik az évforduló alkalmával szeretettel köszöntötték, vele együtt adtak hálát és Isten áldását kérték további papi szolgálatára.

Ezüstmisé vagy és a papi életed egybeesik a Magyar Szalézi Tartomány újra-indulásával. Ez a két történet egy?

Időben mindenféleképpen egybeesik, hiszen újmisés papként léptem be a szalézi rendbe közvetlenül a felszentelés után. 1991 szeptemberében kezdtük a noviciátust, és már korábban is ott voltam Havasi atya tartományfőnöki beiktatásán és egy korábbi Don Bosco ünnepen, tehát valóban azt mondhatom, hogy az újraindult tartományt a kezdetektől ismerem. A tartományt, minden zegézugát, szögét, személyét, kapcsolatát ismertem és ismerem, ez fontos és jól is van így.

Ha össze kellene hasonlítani az egyházmegyes papság mindennapjait, hivatását, meg a te szerzetesi hivatásodat, akkor hogyan tennéd?

Szaléziként nem felejtettem el, hogy Don Bosco egyházmegyes pap volt és abból lett rendalapító. Azt gondolom, hogy az összhangot kell keresni, azt, hogy miben tudjuk egymást segíteni és kiegészíteni, és erre szerintem a magyar Egyháznak különösen is szüksége van. Hogy ne azt nézze, hogy mi az, ami esetleg szétválaszt, vagy versenyhelyzetbe hoz bennünket, vagy ami megkülönböztet minket, hanem azt, amiben egységet lehetne teremteni, összefogást lehetne létrehozni. Nagyon bízom benne, hogy például egy eucharisztikus kongresszus segít abban, hogy a papok és a szerzetesek együttműködése valahogy bensőségesebb, egyértelműbb, természetesebb legyen, hiszen nem áll senki sem olyan jól, hogy azt mondja, hogy majd ő megold mindent. Illetve maga az Egyház karizmája olyan gazdag, olyan sokrétű, hogy jó abban megfürödni, részesedni és a papság, szerzetesség egymás kiegészítése, kinek-kinek a saját alaphivatása teljesíté-

sével, ami egy áldás egy közösség számára, az Egyház számára.

Teljesen egyértelműen ismerted fel a hivatásodat, hogy pap szeretnél lenni? Nem foglalkoztatott más foglalkozás, szakma?

Alapvetően azért mentem gimnáziumba, hogy tanár legyek. Földrajz-történelemtanár szerettem volna lenni. De aztán megismertem a nyolcvanas években az akkor tanított marxista történelmet, és mondtam, hogy hát ezt biztos nem... Majd úgy gondoltam, hogy földrajz-biológiatanár leszek, erre a biológia-tanárom lett rosszul egy kicsit... De alapvetően nem is az érdekelt, hogy valami tantárgyat tanítsak, hanem hogy neveljek, a nevelés terét kerestem, amikor tanár akartam lenni.

Hogyan fogadta a főpásztorod, hogy szerzetes akarsz lenni?

Az első lépésben Dékány Vilmos püspök atyához, a szeminárium rektorához mentem, ő annyit mondott: „Hát Béla, maga úgymint visszajön!” „Hát – mondom – püspök atya, köszönöm a biztatást...” De aztán nagyon korrekt volt, ugyanis én még a diakonátus előtt jelentettem ezt be, és elvileg a szeminárium megtehetette volna, hogy felfüggeszti a tanulmányaimat, és végezzem a továbbiakat a rend keretein belül. De Dékány püspök atya úgy döntött, hogy befejezhetem a tanulmányaimat és fölszentelnek, hiszen akkor nagyon sok időt csúsztam volna, mivel meg kellett volna várni a papszenteléssel a szerzetesi örökfogadalmat, és ez így nagyon sokat jelentett. Illetve, egy fillért sem kért a taníttatásomért, mondván, hogy annyi felosztott, kirúgott szalézi szolgálat az egyházmegyében kisegítő lelkészként az elmúlt negyven évben, hogy ennyit megtehetnek, hogy a taníttatási költ-

ségemet állják. Ezt Paskai bíboros úr is támogatta, elfogadta és így nem volt semmi gond ebből.

És aztán Havasi atya lett a Főnök?

Hát, igen... Én nem is kaptam egyházmegyei beosztást, hiszen már tudták, hogy belépek a szalézi rendbe. Felszentelés után kaptam egy nagyon szép levelet a bíboros úrtól, hogy minden jót kíván nekem és áldását adja. Így szeptember elsején elkezdtem a noviciátust és Havasi atya lett az ordináriusom.

Nem volt furcsa papként bekerülni a noviciátusba a többiek közé, akik nem papok?

Biztos nagyon nehéz lehet egyébként – nekem az volt a szerencsém, hogy annyira frissen voltam a szentelés után, nem voltam még káplán sem és főleg nem voltam plébános. Így belegondolva abba, hogy aki esetleg már öt év papaság, esetleg önálló plébánosi életút után jön be a noviciátusba, az borzasztó nehéz lehet. És aztán a másik oldalról nézve, biztos, hogy a fiatal társaknak is nehéz lehetett velem. Azért akkor biztos, hogy már megvolt a papi öntudatom, néha kioktattam őket, de nem volt ebben semmi rossz szándék, csak hát az ember mégiscsak előttük járt valamilyen szinten, ha nem is feltétlenül sok életévben, de akkor is, mondjuk, az Egyházon belüli dolgokban. Mintha a szeminárium folytatódott volna, csak kicsit vidámabban, kicsit másképp, kicsit nyitottabban, mert azt kell mondanom, hogy a mi időnkben azért még úgy volt, hogy egy szerzetesrendi noviciátus nyitottabb volt, mint a szeminárium.

Olyan volt a rend belülről is, mint ahogy kívülről láttad és vártad?

Hát nem... Azért annál sokkal nehezebb.

De azért ezt látni kellett, ezt mi is megértettük akkor és ennek örülök, hogy azért fiatalon volt annyi eszünk, hogy ezt megértettük, hogy fogalmunk sincs, hogy mi lesz holnap. Mi annak idején úgy léptünk be a rendbe, hogy nem hogy a holnaputánról nem tudtunk, a holnapról sem tudtunk. Illetve, ott például Szombathelyen öt olyan szalézi atya volt együtt, akik korábban önálló plébánosok voltak húsz-harminc-negyven éven át, nekik azért a közös élet sokkal nehezebb volt, mint nekünk a noviciátusban. Nekünk ez közelebb állt a szívünkhöz, a vágyainkhoz a napi, természetes formánkhoz, nekik pedig újra megélni a közösségi életet, az nagyon kemény kihívást jelentett és minden tisztelem az övék, hogy ezt többé-kevésbé jókedvvel végig tudták csinálni.

Mennyire tudtatok közreműködni a rend újraélesztésében, újraindításában? Bevont-e titeket Havasi atya már akkor is?

Feltétlenül, nagy bizalommal, mi pedig ezt élveztük, fűrdtünk benne. Mindenről elmondtuk a véleményünket, ha kérdezték, ha nem. Nyíltak voltunk, őszinték, és általában, keresték, hogy mi mit gondolunk, hogy gondoljuk. De azért remélem, hogy kellő tisztelettel is igyekeztünk ezt megtenni, és azt is remélem, hogy ez azért nem volt hátrányára a rendnek, hiszen így azért belekerült a fiatalok gondolkodása is. Ne feledjük azért, hogy Szent Benedek a Regulában azt írja, hogy tessék megkérdezni a novíciust is a dolgokról – tehát lényegében ezt akkor a szaléziak megvalósították.

Mikor kaptál első önálló feladatot a szaléziaknál?

1992. szeptember 8-án a fogadalomtétel után. Az „önálló” az nálunk mást jelent, mint az egyházmegyében. Óbudára kerültem, ott hitoktatás, oratórium, diákmise Peisch atya mellett –

érdekes volt akkor a korábbi gyóntatómat, lelkivezetőmet, hitoktatómat visszakapni főnökként, természetesen nem volt vitától mentes, hiszen ő azért megszokta, hogy én „gyerek” vagyok. De emellett Havasi atya elküldött engem Albertfalvára – ami akkor még a Székesfehérvári Egyházmegye területén volt – a Budapest XI. kerületében alapított Don Bosco Iskolába, hitoktatónak. Ez egy önálló terület volt, ott szaléziként egyedül voltam jelen, és hát utólag visszatekintve ez fantasztikus hét év volt, aranykornak tűnik, rögtön a papi életem elején.

Minden papnak, akivel beszélek, az első önálló feladata nagyon meghatározó, mindig nagyon jó és pozitív élmény. Nem feltétlenül a kápláni évekre gondolva, hanem az első önálló feladatokra. Így van ez?

Igen, hát ez biztos, hogy így van. Verbényi István atyával, aki nemrég hunyt el, fantasztikusan tudtunk együtt dolgozni, ami sokak számára meglepő volt. Vagy a plébániai hitoktatókkal, az akkor indult iskola pedagógusaival. Ott lehetett alakítani a dolgokat, küzdeni, küszködni időnként, de még az is szép volt. És nagyon-nagyon jó családok, fiatalok, hihetetlen szinten lehetett hitoktatni például, vagy olyan lelki dolgokban lehetett előrelépni, amiben máshol nem, persze lehet, hogy azóta ott sem, nem tudom. Ott tényleg egy ilyen frissen induló, friss gyümölcs volt, tele életerővel, tele lehetőségekkel, gazdag dolog volt ez.

Ezalatt a huszonöt év alatt bejártad az összes szalézi házat? Elkerültél-e mindegyik helyre?

Jártam mindenhol, de sem Kazincbarcikára, sem Balassagyarmatra nem voltam diszponálva. Azt mondhatom, hogy alapvetően itt, az Esztergom-Budapesti Egyházmegye területén maradtam, túl messzire nem kerültem. 1999-től voltam hat éven át Óbudán kápolnaigazgató, rendházigazgató, ekonómus, hitoktató a Péter-Pálban, novíciusmester, minden, minden, minden... Ez egy nagy közösség volt, sok fiatal szerzetessel, sok kihívással, építkezésekkel, sok mindennel. Nagyon sokat lehetett tanulni az életből, a rendtársaktól, mindenhonnan. Óbudáról kerültem 2006-ban Péli-földszentkeresztre. Az első fél évben azt hittem, hogy büntetésből jövök ide, mert nem igazán értettem, hogy itt mit lehet csinálni, de hát gyönyörű ez a lehetőség. Itt van, ugye, a nyergesújfalui gimnázium, ott voltam igazgató, hitoktató, mindenféle, és hát a szentkereszti rendházban is mindig van mit bővíteni, felújítani, kiegészíteni, megvalósítani... Nagy öröm itt lenni.

Mi a bonyolultabb: a tartományt vezetni tartományfőnökként, vagy egy házat, közösséget igazgatni?

Nem feltétlenül lehet a kettőt összehasonlítani. Tartományfőnökként az a nehezebb, hogy az utolsó szó kimondásának a súlya rajtam van. Ugyanakkor viszont jó csapattal tudok együtt dolgozni, nagyon jó munkatársakkal, persze, ezek lehetnek egy rendházigazgató életében is. Ma azt gondolom, hogy a kazincbarcikai rendházat vezető Vitális Gábor atya mindennapjai talán nehezebbek, mint az enyéim, mert ott most a sportcsarnok építése, két iskola, kilenc templom, nem tudom, hány plébánia, 45000 ember... az konkrét napi szintű pörgést ad, tartományfőnökként pedig az utolsó szó kimondásának akár egy hivatásban, akár egy szerződésben, van egy fajta lelkiismereti, vagy mentális terhe.

A mindennapokban is vannak kisebb döntések, amit tartományfőnökként kell meghozni?

Van rengeteg kisebb döntés, persze... Elgondolkodtam éppen valamelyik nap, hogy amikor Óbudára jöttem '99-ben, akkor kicseréltük a konyha padlózatát, mert följött a kő. És ezt úgy éltem meg magamban, mint valami hőstettet, hogy elmentünk, kinéztük, megvettük, letettük, fantasztikus! És ha megnézem, hogy ma milyen pénz, vagy döntési felelősség, vagy személyi felelősség megy át a kezemen, akkor azt mondom, hogy: Oh, boldog békeidők voltak azok! Az ember valahogy felnő a teherhez, a feladathoz, aztán remélem, hogy a teher lenő egy idő után, mert az azért úgy egészséges.

Menedzseri szerep tartományfőnöknek lenni, vagy lelkipásztori? Hol a határ?

Azt gondolom, hogy alapvetően lelkipásztori, hiszen a rendtársaknak is pásztorává kell lenni. Még a velünk dolgozó cégnek is valahol pásztorává kell lenni... Azt szoktuk mondani, hogy Don Bosco Atya és Mester, illetve, amit a rendfőnök mondott nekem, amikor kinevezett: „Guvernare, animare!” – kormányozni és animálni, és az a nehéz, hogy animálni még csak-csak, lelkesíteni, irányítani, hatni, de mikor kormányozni kell, egyértelműen igent vagy nemet mondani, ha ott nem mindenki egyértelműen örül minden igennek vagy minden nemnek... de egy év alatt az ember megszokja.

Segítenek-e ebben a szemináriumi tapasztalataid, illetve azóta tanultál-e mást is?

Így utólag visszatekintve azt gondolom, hogy szerencsém volt az esztergomi szemináriummal, hiszen nagyon gyakorlatias, és ugyanakkor mégis életre való képzést kaptunk, akár ha a liturgiát veszem, a biblikumot, a dogmatikát, a morálist, az egyházjogot, nagyon gyakorlatias, nagyon életrevaló volt ez a tanítás ahhoz képest, hogy egy bezárt életformát éltünk végig. Azóta elvégeztem egy mentálhigiénés képzést, meg egy közoktatás-vezetőit, hogy ezt azért a „civil” tudományokkal is ki tudjam egészíteni. Jól jönnek ezek, meg hát az évek is, a tapasztalat, az szintén fontos, illetve a jó segítők, tanácsadók.

Imádság kell-e hozzá? Gondolom, a kérdésből azért a válasz kiderül...

Igen, hát azt azért reméljük, hogy egy szerzetes vagy egy pap imádkozik... Az ima alapfeltételként működik, bár azért ezt nem lehet ilyen könnyen megfogalmazni, tehát nem ennyire természetes, sajnos, hiszen az embert a „fontos vagyok, intézkedek” hangulat azért el tudja sodorni időnként, főleg fiatalon.

És utána lehet egyből leülni és imádkozni? Le tud csendesedni annyira az ember, hogy: na, eddig tartott, aláírtam a szerződéseket, most akkor elő a zsolozsmával?

Ez nem feltétlenül így néz ki. Lehet, hogy néha egy-két zsolozsma nem sokat ér, ez természetes, de nem is mindig ugyanaz a koncentráció, elmélyülési szint szükséges, hanem egy napi folyamat. És azért nekünk, szaléziaknak a „leülünk, imádkozunk” nem az erős oldalunk, de az Isten jelenlétében való élés, az, azt gondolom, igen. Amikor tudjuk, hogy velünk van a mi Atyánk, és mindenféle döntésemet ennek a természetes és örömteli fényében élem és hozom meg. Illetve, a napi egyszeri szerzetesi imára azért oda szoktunk figyelni, legalább a vesperásra megyünk együtt, utána egy vacsorán legyen együtt a közösség, ez nagyon fontos megtartó erő, meg hát szerzetessé tevő eszköz.

És tekinthető egy ilyen eszköznek az a többszáz gyerek is, aki nemsokára Péliföldszentkeresztre érkezik? De hát akármelyik házat megnézzük nyáron, mindig tele van fiatalokkal.

Bár még jobban tele lenne! Van még hely, jöjjenek bátran! Persze! Don Pascual Chávez korábbi rendfőnök egyik legfontosabb mondata számomra az, hogy mi az utcán, vagy a játszótéren, amikor egy fiatalal találkozunk, akkor Krisztussal találkozunk. Persze, ez nem pótolja, mondjuk, a szentségimádást, de a Krisztussal találkozásnak sokféle formája van, és számunkra egy fiatalal való találkozás, az a Krisztussal való találkozás. Ezt igyekszünk megélni, és ez egy tartományfőnök számára is fontos, ezért én igyekeztem tanítani, vagy lelkigyakorlatot tartani, vagy valami közvetlen lelkipásztori munkát is végezni.

Most kaptál nemrég Erdő Péter bíborostól egy új feladatot. Ez mit takar? Koordinálni... mit is kell?

Ez majd a jövőben alakul ki. Igent mondtam egy felkérésre, aztán majd a részleteket megbeszéljük később. Arra kaptam felkérést, hogy az esztergomi egyházmegyében levő szerzetesek terveit, gondolatait az egyházmegye felé összefogjam, koordináljam, hangot adjak neki, talán pont az említett Eucharisztikus Világkongresszus kapcsán is. Ez egy nagyon fontos lehetőség számunkra, szerzetesek számára, hogy ne versenyezve, ne egymást kerülgetve, hanem közösen tevékenykedjünk Isten országáért.

Ministránstábor 2016

„Te vagy a világ világossága – Mutasd meg az utat!” – ezzel a jelmonddal szerveztük meg 2016. július 18-22. között a Magyar Szalézi Tartomány legrégebbi táborát, az idei ministránstábort.

A ministránstábor résztvevőinek száma a tavalyihoz képest némi növekedést mutatott: a segítőkkel együtt 70 fő volt, de amint az előzetes megbeszéléseken a szervezők fontosnak tartották kiemelni, számukra nem a mennyiség, hanem a minőség a lényeg.

A tábor minden napja egy központi gondolat, mottó köré rendeződött, amire az aznapi előadások, szentmise és a programok épültek. A tábor vezetője, Quadros Lytton atya, hivatáspasztorációs megbízott szerint a beszélgetés a hivatástudatról és a meghívásról nagyon fontos, ezért a fő hangsúly is ezen volt.

A korábban megszokott, versengésközpontú ministránstábori hangulat lassan átalakul, most már nem a vetélkedés és a Savio Domonkos kupa elnyerése a lényeg, hanem az együttlét, Isten és egymás jobb megismerése. Persze, emellett a táborban megmaradtak a régi, megszokott, jól bevált elemek: a reggeli torna, az elmélkedések, a strand, a sportversenyek, elméleti és fizikai gyakorlatok, akadályverseny, szentségimádás.

Nagy örömkre idén is több szalézi szerzetes bekapcsolódott a tábor programjaiba: Ábrahám Béla tartományfőnök, Depula Flavio, Hartai Gábor és Sabu Joseph szalézi atyák, Tóth Péter és Kovács Sándor szalézi szerzetes-növendékek, de velünk volt a szentmisén és újmisézés áldásban részesített bennünket a frissen szentelt, nyergesújfalui születésű Csepregi Róbert atya is.

Öröm volt úgy körülnézni, hogy csak mosolygó, nevető gyerekeket láttunk. Ami nagyon fontos, hogy sok esetben vegyültek a csapatok tagjai, egymással mentek csocsózni, pingpongozni, focizni. Nem ellenfelet láttak egymásban, hanem egy társat. Ez a legfontosabb.

A résztvevő csapatok idén, mivel kis létszámban jöttek bizo-

Ismét a szombathelyi ministránsok vihetik haza a kupát, és közöttük van a „ministráns, aki tetszik nekünk”, Pados Benjámin is

nyos helyekről, össze lettek vonva, így még jobban meg tudták ismerni egymást. Óbuda-Százhalombatta, Sopron-Mogyoród, Szombathely, Borsodnádásd-Újpest és Csákvár-Szár ministránsai alkottak egy-egy csapatot.

A tábor végén két díjat is átvehettek a résztvevők. Egy külön versenyszám győztesének járó Savio Domonkos szobrot, ez a hagyományos „Ministráns, aki tetszik nekünk” címért folyó egyéni verseny, amely során elméleti és gyakorlati feladatokat kell megoldani a jelentkezőknek. Idén Pados Benjámin bizonyult a legjobbnak Szombathelyről. A tábori csapatversenyt pedig szoros küzdelemben ismételten Szombathely csapata nyerte, két ponttal megelőzve Csákvár-Szár csapatát.

Összegezve: jólsikerült tábor volt az idei ministránstábor, ahol még ennyi év után is tudtunk újítani.

OLDAL

„Uram, kérlek, kísérj utamon, mert sokszor
nehéz megtalálni a kitaposott ösvényt,
amely a csúcsra visz!”

KEDVES FIATALOK!

A nyár már elmúlt, új tanév kezdődik. Sok lehetőség és sok kihívás van előttünk, de tőlünk függ, milyen lesz ez az év. Mire kell odafigyelni? Jól használjuk-e fel a lehetőségeinket? Elsősorban nagyon fontos a pozitív hozzáállás, gondolkodás és önbizalom. Te fontos ember vagy, mert Isten akart téged, magadért teremtett téged. Hiszel ebben? Ha nem, akkor el kell kezdened növelni ebben a hitedet, önbizalmadat. Hogyan lehet? Írd össze sikereidet, utána tudatosítsd magadban, hogy egy teljesen egyedi ember vagy. Tűzz ki magad elé célokat, legyenek álmaid és küzdj értük. A te életed a te kezében van, ne engedd, hogy boldogtalan legyél. Te irányítsd az életedet, ne hagyd, hogy a világ irányítson téged. Ne élj napról napra, hanem adj az életednek értelmet.

Isten boldognak szeretne látni téged, hát tegyél érte, hogy az is legyél. De nem üres boldogsággal, hanem olyannal, ami mélységből fakad. Boldog vagyok, mert tudom, mit akarok és hová megyek, van célom. Ezt kívánom nektek is: találjátok meg céljaitokat és küzdjétek értük. Ne adjátok fel, lassan, de kitartóan menjetek előre.

Ewa Gamon FMA

ANIMÁTOR TALPALÁVALÓ

„Legbenső félelmünk nem az, hogy alkalmatlanok vagyunk. Legbelső félelmünk az, hogy hatalmunk nem ismer mértéket. Nem sötétségünk, hanem ragyogásunk ijeszt leginkább. Azt kérdezzük magunktól: Ki vagyok én, hogy csillogással másokat elkápráztassak? Miért ez a kishitűség?

Isten gyermekei vagyunk. Ha kicsinyek maradunk, azzal nem szolgáljuk a világot.

Senki előtt nem nyitunk új utat azzal, ha törpévé tesszük magunkat, nehogy mások elbizonytalanodjanak mellettünk. Arra születünk, hogy kinyilatkoztassuk a bennünk lakozó Isten dicsőségét.

Mert ő nemcsak némelyikünkben, de mindegyikünkben ott lakik.

Amikor engedjük világítani saját fényünket, önkéntelenül lehetővé tesszük másoknak, hogy ugyanezt tegyék.

Amikor megszabadulunk félelminktől, jelenlétünk automatikusan felszabadít másokat.”

(Marianne Williamson)

„Egyikünk élete sem könnyű. És akkor? Legyen bennünk kitartás, és mindenekelőtt bizzunk önmagunkban. Hinnünk kell benne, hogy tehetségesek vagyunk valamiben, és ezt a valamit – kerül, amibe kerül – meg tudjuk valósítani.”

(Marie Curie)

DON BOSCO MONDTA:

Bizzunk Istenben és haladjunk előre félelem nélkül.

Helyezzük magunkat nagy bizalommal Isten kezébe, imádkozunk és minden jól fog menni.

Nagy bizalmam van a Gondviselésben, de ő is akarja, hogy ha nagy erőfeszítés árán is, de megtegyük a magunkét.

Kapaszkodj Istenbe, mint a madár: amikor énekel, remeg alatta az ág, de tudja, hogy tud repülni.

FIATALOKAT KÉRDEZTÜNK...

Te honnan szerzed az erőt, kitartást, amikor mélyre kerülsz?

Animátorként voltak nehéz időszakaim, amikor az ember nem tudta ezt kell-e csinálnia, vagy elér-e valamit azzal, hogy ezt csinálja. Ez a megkérdőjelezési időszak nálam 3/4 évig tartott. Megszakadt a kapcsolat a szaléziakkal és a Jóistennel is. Azt éreztem, hogy akármit csinállok az nem jó, vagy értéktelen, és ez nagyban korlátozta cselekvőképességem. De ebben az időszakban is végig voltak melletttem emberek, akik sok szenvedés árán átsegítettek ezen a belső háborún. És rájöttem, hogy mi az a három dolog, ami miatt csinálom: 1. a Szalézi Család; 2. a gyermekekért, akikkel eddig dolgoztam, vagy lesz, mert talán adhatok nekik valami újat; 3. azokért, akik segítettek nekem az úton.

Lehoczky Alex, Szombathely

Számomra az egyik legnagyobb energiaforrás a zene, amiből mindig tudok inspirációt, kitartást és erőt meríteni. Emellett szerencsés vagyok, mert egy olyan közösséghez tartozom, amelyre bármikor számíthatok, az oratóriumban és azon kívül egyaránt; ami erőt, kedvet és energiát ad a folytatáshoz. Plusz, ahogyan azt az Irie Maffia is megfogalmazta, „a célt figyelem, nem a rajtot”.

Hilóczki Zsuzsi, Kazincbarcika

Tirocinium

A Szalézi Értesítőben megkezdett sorozatot folytatva ezúttal a szalézi formáció következő állomását mutatjuk be.

A gyakorlati idő – más szóval **tirocinium** – a posztnoviciátust követő, általában kétéves időszak, amely alatt a fiatal szalézi „gyakorolja” későbbi életformáját, elsősorban az apostoli munkáját.

Ez azt jelentené, hogy erre előtte nincs is lehetősége?

Természetesen a szalézi életre való felkészülés több éves folyamatában már a kezdetektől nagy jelentőséget tulajdonítanak a lelkipásztori tevékenységnek. Am a felkészülés korábbi szakaszaiban (jelöltség, prenoviciátus, noviciátus és posztnoviciátus) nem ez a szolgálat számít a fő tevékenységnek. Ekkor még az oratórium életébe való „beleköstölés” mellett az említett időszakok jelentősebb részét a közösségi élettel való ismerkedés, a lelki fejlődés és a különböző tanulmányok alkotják.

A szalézi felkészülésnek talán a tirocinium időszakát a „legkönnyebb” elképzelni, hiszen ami a gyakorlati időt leginkább meghatározza, az az oratóriumi tevékenység, a nevelői jelenlét az udvaron, a játéknapok, táborok, az animátorképzés... Mintha valaki napi 24 órás animátor lenne.

De mégis, micsoda különbség!

Fiatalként én is így képzeltem a szalézi életet, ami részben fedi

is a valóságot. Ám a szalézi nem „csak” programszervező, nem „csak” játszótárs, nem „csak” szociális munkás! A mi életünk három pilléren nyugszik, melyek elválaszthatatlanok egymástól: a közösség, a lelki élet és a misszió, vagyis a küldetés. Így számunkra az oratóriumi munka csak egy – természetesen mindent átszövő – szegmense az életnek! Éppen ezért a gyakorlati idő nem csak abban segít, hogy a fiatal szalézi egyre ügyesebben tervezzen és szervezzon, hanem hogy mind mélyebben, mind elkötelezettebben élje meg a Krisztustól kapott küldetését. Mindezt azért is fontos hangsúlyozni, mert az egyik legnagyobb veszély, amivel szaléziként sokat küzdünk, pont az, hogy életünkben túl nagy hangsúlyt kap a *tenni*, és háttérbe szorul a *jelen lenni*. A sok tennivaló mellett nem szabad elfelejtenünk, hogy igazi barátoknak, munkatársnak, testvérnek, nevelőnek, rendtársnak, példaképnek is lennünk kell mások számára! Minden ember életében felmerülhet ez a probléma, hiszen szeretetünket a sok teendő miatt gyakran nincs időnk kifejezésre juttatni jelenlétünkkel és a mások felé fordulással...

A fejlődésünket az is segíti, hogy a szalézi életben előbbre haladva egyre nagyobb felelősséget kapunk. A noviciátus és a posztnoviciátus formációs közösségei után most már önállóan kell helytállnunk. Napirendünket már magunk osztjuk be, a közösségi imákon való részvételen kívül a lelki életünkért magunk vagyunk a felelősek, és a közösség (a családuink) életéből is a saját döntésünk alapján vesszük ki a részünket.

Az óbudai oratórium vezetőjeként hál' Istennek igen sok lelkipásztori öröm ér, bár természetesen nem kevés kihívással is szembe kell nézni. Az egyik legnagyobb ajándék szalézi életünknek ebben az időszakában az a felfedezés, hogy hány és hány velünk együtt gondolkodó és cselekvő, nekünk segítő kezet nyújtó és értünk imádkozó ember, munkatárs vesz bennünket körül, akikkel megoszthatjuk Don Boscó-i küldetésünket! Rengeteg jó szándékú ember van, akik csak a hívásra várnak, akiknek a mi felelősségünk utat mutatni és lehetőséget biztosítani arra, hogy együtt építhessük Isten országát, hiszen közösen még szebbé, még jobbá tehetjük a világot!

Szalézi életemnek még csak az elején járok, ám így is minden nap hálát adok a Jóistennek a sok örömért, amit ajándéku ad, és a nehézségekért is, melyekkel megtanít egyre felnőttebbé válni, egyre méltóbbnak lenni Don Bosco követésére...

DON BOSCO ÁLMÁBAN
LÁTOTT A TÁVOLBAN
EGY CSOPORT MISSZI-
ONÁRIUST.

AZÉRT JÖTTÜNK,
HOGY ELHOZZUK
NEKTEK A HITET!

MEG FOGNAK
BENNÜNKET
MIND ÖLNI...

DE ÚJABB MISSZIONÁRIUSOK
ÉRKEZTEK. DON BOSCO MEGIS-
MERTE ŐKET: AZ Ő SZALÉZIAI
VOLTAK. BARÁTSÁGOS FOGAD-
TÁSBAN RÉSZESÜLTEK.

AZÉRT JÖTTÜNK,
HOGY MEGVÉDJÜNK
BENNETEKET A
KATONÁKTÓL.

HOGY
ISKOLÁKAT
ÉPÍTÜNK ÉS
JÓRA TANÍTSUK
A GYERMEKEITE-
KET.

1874 NOVEMBERÉBEN
VALDOCCÓBAN...

EZEN A FOTÓN
LÁTHATJA A MISSZIÓ
HELYÉT: PATAGÓNIA. ÉS
EZEK AZ ARAUKÁK, AZ
OTT ÉLŐ BENN-
SZÜLÖTTEK.

EZEKET A
BENNSZÜLÖTTE-
KET LÁTTAM
ÁLMOMBAN.
HÍHETETLEN!

GIOVANNI
GAZZOLO VAGYOK,
ARGENTÍN KONZUL.
A KORMÁNYOM
SZERETNE EGY
MISSZIÓT AZ
ORSZÁG DÉLI
RÉSZÉN.

DON BOSCO BEMUTATTA A VENDÉGET A FIATALOKNAK.

AZ ÚR ARGENTINA KONZULJA. AZÉRT JÖTT, HOGY TOLMÁCSOLJA KORMÁNYA MEGHÍVÁST, HOGY ARGENTINA DELI RÉSZÉN EGY MISSZIÓT ALAPÍTSÁK. ELFOGADTAM A MEGHÍVÁST. MÁTOL ÖNKENTESEK KERESÉK A MISSZIÓK SZÁMÁRA.

ÉN MÉG CSAK 15 ÉVES VAGYOK, DE AZÉRT MEHETEK?

JOBB LESZ, HA VÁRSZ MÉG KÉT EVET. AKKOR SOKKAL TÖBBET TUDSZ SEGÍTENI.

GIOVANNI CAGLIERO VOLT AZ A FIATAL PAP, AKIT DON BOSCO ÁLMÁBAN A RÉZBŐRŰEK KÖZÖTT LÁTOTT. KIVÁLÓ PAP LETT BELŐLE. ÉRTELMES, JÓKEDVŰ ÉS KEZDEMÉNYEZŐ. A SZALÉZI TÁRSASÁG EGYIK TARTÓOSZLOPA.

NAGYON SOKAN SZERETNÉNEK MENNİ ŐRIÁSI A LEKESÉDES. TIZET FOGOK KIVÁLASZTANI, A VEZETŐJÜK PEDIG EGY TAPASZTALT SZALÉZI-PAP LESZ. DON CAGLIERO. KÉSZ VAGY RÁ, HOGY VEZESD ŐKET?

DON BOSCO SZAVA SZÁMOMRA PARANCÉS.

1875. NOVEMBER 11-ÉN, A DUGIG MEGTELT SEGÍTŐ SZŰZ MÁRIA BAZILIKÁBAN DON BOSCO BŰCSŰT VETT A MISSZI-ONÁRIUSOKTÓL.

A FIGYELMETEKBE AJÁNLOM AZ OLASZ BEVÁNDORLÓKAT ÉS AZ INDIÁNOKAT, AKIK A TÁVOLI PATAGÓNIABAN A HITRE VÁRNAK.

1875. DECEMBER 14-ÉN ÉRKEZTEK MEG BUENOS AIRESBE. A VÁROS ÉRSEKE, A PAPSÁG, ÉS KÉTSZÁZ ELJENZŐ OLASZ KIVÁNDORLÓ FOGADTA ŐKET.

ISTEN HOZOTT BENNETEKET!

ÉN GENOVAI VAGYOK. 300 000 OLASZ ÉL BUENOS AIRESBAN. NAGYON ÖSSZETARTUNK.

A GYERMEKEINK-NEK NAGY SZÜKSÉGÜK VAN ÖNÖKRE.

A PÜSPÖK EGY BEVÁNDORLÓK-LAKTA PLÉBÁNIÁT BÍZOTT RÁJUK. DON CAGLIERO AZONNAL KINYITOTTA A KAPUT ÉS MEGSZERVEZTE AZ ORATÓRIUMOT.

A FIATALOK SZÍVESEN JÖTTEK A SZALEZIAKHOZ, DE A HETBELI TUDATLANSÁGUK HIHETETLEN VOLT.

VASÁR-NAPONKENT JÁRTOK SZENT-MISÉRE?

ÉN TORINÓBÓL JÖTTEM. HÁT TE HOVA VALÓSI VAGY?

GENOVÁBAN SZÜLETTEM, DE MÁR HÁROM EVE ITT ÉLEK.

TUDSZ KERESZTET VETNI?

AZT SEM TUDJUK, MIKOR VAN VASÁRNAP, A SZÜLEINK A HÉT MINDEN NAPJÁN DOLGOZNAK.

AZ MEG MI?

EGY BIZONYOS IDŐ
ELTELTE UTÁN DON
CAGIERO EZT ÍRTA DON
BOSCÓNAK:
"EGY IDŐRE FÉLRE KELL
TENNÜNK A TÉRITÉST ÉS
PATAGÓNIA BENNSZÜ-
LŐTEIT. KÜLDETÉSÜNK A
BEVÁNDORLÓK KÖZÖTT
TART BENNÜNKET,
AKIKNEK SÜRGŐSEN
SZÜKSÉGÜK VAN RÁ,
HOGY ÚJRA MEGISMERJÉK
JÉZUS KRISZTUST."

FOLYTATJUK...

Tanévkezdő gondolatok a nyári olimpiai játékok kapcsán

Az idei nyár főleg a sport, de sok fiatal számára a felvételi, a nyelvvizsga, a munkahelykeresés közbeni meghallgatások, fiatalabb gyermekek esetében az első távollét a családtól, stb. teljesítmények jegyében telt/telik. Gondolataim papírra vetésekor még javában tart az olimpia, de már sok éremmel és sok kudarcral is bővelkednek sportolóink. Főleg a kudarcot megélték nyilatkozataik gondolkodtatnak el. Ők komoly lelki teherként élik meg, hogy a honi rajongók, SMS-t küldők és a közvélemény számára is csak az aranyérem a teljesítmény. Sokakról már a verseny előtt ki mondják, hogy nincs esélye, más esetekben a vártnál rosszabb teljesítmény – legyen az akár ezüst-, akár bronzérem, vagy ennél gyengébb helyezést – váltja ki a csalódott szurkolók gyakran bántó, sőt megalázó kritikáit, „szakvéleményét”, pedig biztos vagyok abban, hogy ők az irányított felkészülésekkor és ott, az adott pillanatban mindent megtettek, amit csak lehetett. A közvetítéseket hallgatva döbbenem rá, hogy miért kéredezkedett el oly gyakran két hallgatóm a szemináriumi foglalkozásokról. Indokként edzőtáborra, versenyre is hivatkoztak, de soha sem mondták, hogy az olimpiára készülnek, nekem meg eszembe sem jutott, hogy olimpikon hallgatóim is vannak. Egyikük a sportágában igen szép hetedik a másik hallgatóm tizenvalahányadik helyezést ért el. E gondolatok írása közben kíváncsi voltam arra is, hogy az én tárgyaimból milyen eredményt értek el és bizony annak ellenére, hogy sokat hiányoztak, jó tanulmányi teljesítményt nyújtottak. Átgondolva a fentiekben leírtakat úgy gondolom, hogy a világ legjobb sportolói között tizen-, vagy akár huszonvalahányadik helyezést is elérni nagyon tiszteletreméltó dolog. Mi minden lehet e mögött? Először is a hit. Van, aki nyíltan is felvállalja vallásosságát és van olyan, aki vallástalan, de egyikük sem lehet szkeptikus, az eredményekben, az őket felkészítő személyekben, a családi háttérükben kételkedő, mert ez gyengítené a kapcsolataikat azokkal, akik őket támogatják. Másodszor a bizalom, ami kétoldalú: bizalom a sportolóban a felkészítő, a szeretet személyek, barátok és a saját legjobb telje-

sítmény elérésében, és bizalom a környezet részéről, ami egy erős motiváló erő, ha az a szeretetre, a másik reális megítélésére és az ő akaratának elfogadására is épül. Erre is mondhatnánk, hogy kölcsönös, de a bizalom alapja az elfogadó, okos szeretet, amelyben mindenki kiteljesedhet és senki sem alávetett. Ehhez elengedhetetlen a pszichológiai alapok felépítése akár a kognitív, akár a viselkedés, lelki teherbírás terén. A teljesítmények sok lemondással, a csábításnak való ellenállással járnak. Például: diéták; kedvtől, fáradtságtól független korán kelés; esetleg napi többszöri edzés, egyéb alapozó felkészülés; baráti összejövetelekről, nyaralásról, stb. való lemondás, azaz le kell küzdeni a más jellegű, tartalmú vágyakat, kívánságokat. Ugyanakkor sportolóink többsége diák (esetenként még középiskolás az érettségi és felvételi vagy főiskolai, egyetemi hallgató a félévi követelmények/államvizsga teljesítésének plusz terhével) vagy már házasember (a házastársi, esetleg már szülői kötelezettségekkel), akikre a mindennapok egyéb felelősségeit is rónak.

A nyári olimpiai játékok résztvevőinek kikerülése és eredményei mögött szerepet játszó okok nemcsak a sportban, de a mindennapokban és mindannyiunk életében ugyanígy jelen vannak. A közelgő tanév kapcsán akár a gyermekekről, fiatalokról, akár a szülőkről, akár a pedagógusokról is legyen szó, mindannyiunknak át kell gondolnunk, hogy a fenti szempontok alapján mi az, ami minket is előre vihet akár a tanulás akár a tanítás vagy ezeket támogató nevelési, szalézi munkatársi tevékenységeink során. Arra is figyelniünk kell, hogy a racionális tervezés mögött ott legyen az adott gyermek, fiatal reális ismerete és az ahhoz illeszkedő elvárás, a jól megválasztott módszertani háttér. Ha ezek a gyermek, fiatal képességeihez, várható teljesítményeihez is illeszkednek és meg is tapasztalják az érzékelés bizalmát, akkor teljesítményeik nagyobb valószínűséggel lesznek előre vivők. Természetesen őket és minket is érhetnek kudarcok ebben a tanulópedagógus-szülő teljesítményben. Ha ezekben nem a „ki a hibást” keressük, hanem azok okait és következményeit közösen feldolgozzuk, és közösen vállal-

ható megoldásokat dolgozunk ki, akkor mindannyian tanulhatunk a kudarchelyzetből illetve bizalmunkkal segíthetjük a gyermek/fiatal kudarcfeldolgozási stratégiáinak kialakulását. Igaz ez akkor is, ha a gyermekkel kapcsolatos kudarcunk nem először fordul elő. Ilyenkor érdemes azt is megvizsgálni, hogy az előző alkalomkor valóban a megfelelő megoldási lehetőséget választottuk-e. E közös újabb lehetőséget (megoldási stratégiákat) is felvázoló tevékenység révén alakul ki a gyermekekben, fiatalokban is a hit abban, hogy majd máskor sikerül, nem adom fel.

Azt, hogy miben más a szalézi nevelő, munkatárs tevékenysége egy élsportoló edzőjéhez vagy más pedagógiai, nevelő és tanító munkát végző emberhez viszonyítottan, azt Don Bosco emlékirataiban több helyen is olvashatjuk. A szereteten alapuló bizalomépítést soha sem a hibák szemrehányásával, minősítgetéssel kezdte, hanem a barátság-, bizalomépítéssel és majd ez adta az alapját annak, hogy kritikáit, javaslatait elfogadják. Az alábbi idézetek Don Bosco korának munkás, csavargó és börtönbüntetésüket töltő fiataljaival való foglalkozásokra, bizalomépítésre vonatkoznak, de tevékenysége, alkalmazott módszerei ma is korszerűek és iránymutatóak a megelőző pedagógia gyakorlatában.

„Szombatonként a börtönökbe mentem dohánnyal, gyümölcssel vagy péksüteménnyel teletömött zsebekkel és mindig azzal a céllal, hogy megbarátkozzak a fiatalokkal, akiket szerencsétlen sorsuk odavetett. Segíteni akartam rajtuk, barátaimmá akartam tenni őket és bátorítani, hogy jöjjenek el az oratóriumba, ha végre szerencsésen kiszabadultak.” (Bosco, 2012, 138.)

„.....a szegény és elhagyatott fiatalokra úgy kell tekinteni, mint akiket Isten különösképpen a keresztény nevelő és lelkipásztor gondjaira bízott.” (Bosco, 2012, 52.)

Felhasznált irodalom

Bosco János (2012): Oratóriumi emlékiratok.
Don Bosco Kiadó, Budapest

Beszámoló a torinói munkatársi zárandoklatról

A szalézi munkatársak augusztus 16-21. között autóbusszos zárandoklatot szerveztek a szalézi szent helyekre, Torinóban és környékén ismerkedtek Don Bosco születésének, gyermekkorának és papi működésének helyszíneivel.

Amióta megismerkedtem Don Boscóval és a szaléziakkal, vágytam rá, hogy meglátogathassam azt a helyet, ahol a nagy Szent megszületett, gyermekéveit élte, felnőtt, és hatalmas művét létrehozta. Tavaly, nyolcvanötödik születésnapomra kaptam a családomtól egy ilyen út anyagi fedezetét, de helyismeret és megfelelő nyelvtudás nélkül továbbra is álom maradt számomra ez az utazás. Az idén viszont, amikor a Szalézi Munkatársak Egyesülete meghirdette a zárandoklatot a munkatársak részére, azonnal jelentkeztem.

Összesen harmincan indultunk útnak augusztus 16-án, Don Bosco születésnapján busszal Óbudáról, a hajnali szentmise kegyelmeivel feltöltve, Marillai Andrea és Nádudvari Géza testvér gondos előkészítése után, Csány Péter atya lelki vezetésével. A késő esti órákban érkezünk meg Valdoccóba, ahol a kivilágított Segítő Szűz Mária-bazilika látványa fogadott bennünket.

Másnap Colle Don Boscóra, Don Bosco gyermekkorának színhelyére látogattunk. Láthattuk a szegényes konyhát, ahol Margit mamától az első intelmeket kapta, láttuk a hálószobákat. A falakon Margit mama bölcs tanításait olvashattuk.

A Don Bosco szülőháza helyén épült templomban vehettünk részt szentmisén. Az oltár felett a fából faragott Feltámadt Krisztus szobor lenyűgözött bennünket. „Margit mama éttermében” ebédeltünk.

Autóbusszal kis távolságnak tűnt Castelnuevo, de Bosco Jancsinak gyalog megtenni naponta az utat az iskolába

bizony hosszú lehetett. Az itteni templom János lelki fejlődésének színhelye. Utána Chieri következett, ahol középiskolai, majd a szemináriumi éveket töltötte. Itt zajlott le a híres verseny a mutátnyossal, itt alapította meg a „Vidámság Társaságát”, itt lakott a lépcső alatt, mely szálláshely a Pianta kávézóban végzett munka honoráriumára volt. Láttuk a templomot is, ahova naponta áldozni járt, lemondva a reggeliről.

Utunk következő állomása Morialdo: itt élt Don Calosso, a kis János első támasza élete vágyának beteljesedéséhez, és itt találkozott Don Cafassóval, aki később lelkivezetője lett. Végigjártuk Savio Szent Domonkos, Don Bosco kedves tanítványa életének állomásait is.

Torinóban az Assisi Szent Ferenc-templom volt Don Bosco első papi munkahelye. Ennek a templomnak a sekrestyéjében játszódtott le Don Bosco és Garelli Bertalan első találkozása, mely elindította az oratórium nagy művét. Az udvar mérete alig nagyobb egy mai lakószobánál, mégis itt indult el az oratórium. A templomban található Don Cafasso gyóntatószéke és az őrangyalos oltár, ahol Don Bosco első miséjét mondta.

A Consolata-bazilika főoltárképe, a kupola, a freskók lenyűgözőek. A fészület, mely Krisztus szenvedését akarja kifejezni az által, hogy oldala még nincs átbökve, különös.

Voltunk a Don Bosco iskolában, ahol a jelenleg folyó képzésekhez szükséges modern berendezéseket láthattuk, de azt a nyomdát is, amivel Don Bosco az első

írásait nyomtatta.

Meglátogattuk a Cottolengo Szent József által alapított, „Isteni Gondviselés Kicsiny Házának” nevezett, ma hatalmas épületkomplexumot, ahol jelenleg 14.000 rászoruló gondoskodnak zömmel önkéntesek, és adományokból tartják fenn. Az ellátottak közt vannak vakok, süketnémák, mozgássérültek, szellemi fogyatékosok és árvák. Csupa mosolygó emberrel találkoztunk.

Buszunk felvitt minket a Supergára, ahonnan a ködös idő ellenére szép kilátás nyílt a városra. A torinói Székesegyházban őrzik a híres „torinói leplet”, ennek azonban csak a másolata látható.

Utunk fénypontja a Segítő Szűz Mária-bazilika, lenyűgöző látvány. A főoltár és a hét mellékoltár, valamint a Don Bosco álmait ábrázoló freskók egyenként is megsemmisítőek, de Bosco Szent János bebalzsamozott teste egészen a hatalmába kerített. Jó volt végigmenni Don Bosco egykori lakószobáin, megtekinteni használati tárgyait, ruháit.

A Pinardi-kápolnában kétszer vehettünk részt szentmisén. Itt újítottuk meg munkatársi ígéretünket és itt adtunk hálát, vettünk búcsút hazaindulás előtt Torinótól. Hazafelé még egyszer integettünk a Supergának, és megpróbáltuk rendezni élményeinket.

Még sokáig fogjuk emlegetni ezt a szép utat és köszönetet mondani érte – első sorban a Jóistennek és a Segítő Szűzanyánknak, de mindazoknak, akik ezt a felejthetetlen élményt számunkra lehetővé tették.

P. Mészáros Béla SDB (1918–2006)

Huszonöt évvel ezelőtt, amikor végre ismét szabadon megkezdhattuk szalézi életünket, munkásságunkat, nyáron Rómába mentem beszámolni a helyzetről. Akkor egyik alkalommal így váltam fel az itthoni helyzetet: „Mínusból indultunk, és mára elérkeztünk a nullához.” Ez a kijelentésem ismert lett Rómában, de huszonöt év távlatából most azt kell mondanom, hogy nem egészen így volt.

Talán 1991 nyarán még nem rendelkezünk intézményekkel, de igenis voltak merész, tetterre kész rendtársaim, akik lelkesen jelentkeztek a munkára! Nagyok és bátrak voltak! Készek a kezdésre, és ez mindennél többet ért, mert bátorságot, optimizmust adtak nekem és az akkor indulóknak!

Ezek között volt, és kitűnt lelkesedésével Mészáros Béla atya. Most, hogy már tíz éve annak, hogy távozott az evilági életből, úgy látom, hogy méltó megemlékezni róla, hiszen ő az újrakezdésnél különösen kitűnt tudásával, lelkesedésével, Don Bosco iránti szeretetével.

Béla atya 1918. április 8-án született Rábapordányban. 1934-ben lépett be a szalézi noviciátusba. Már a novícius év alatt kitűnt jámborságával és nagy tudásával, így természetes is volt, hogy az előjárók Torinóba küldték, a rend főiskolájára, hogy ott végezze el tanulmányait.

A háború közepén, 1943-ban szentelték pappá Bagnolóban, Olaszországban, majd hazatérve kivette részét a magyar szalézi munkából Gyulán és Budapesten. Miután a Pázmány Péter Egyetemen teológiai doktorátust szerzett, Pélföld-szentkereszten volt teológiatanár, oktatta a szalézi teológusokat.

Azonban 1950 nyarán az áldásos munkának vége szakadt. Ő is, mint a többi szalézi, földönfutó lett. Béla atyának szerencséje volt, mert a győri püspök felvette egyházmegyéjébe, majd 1951. október 29-én átvette a mosonmagyaróvári szalézi kápolna vezetését, ahol élete végéig, 2006. november 18-ig működött. Mészáros Béla atya volt az egyetlen szalézi, aki egy szalézi kápolnában szolgált. A hosszú évek alatt a hívek igen megszerették, rajongással vették őt körül, ő pedig nagy alázattal és buzgósággal szolgált a kedves híveit.

Élete nem volt könnyű. Állandóan küzdenie kellett, hogy megmaradjon a szalézi kápolna. A hatóság mindent megtett, hogy lehetetlenné tegye az életét, Béla atya azonban nem adta fel, és sikerült neki a kápolnát megmenteni. Hívei nagyon szerették és mindig a segítségére siettek, de még azok is, akik talán távol voltak Istentől.

Megélhetését úgy biztosította, hogy a Mosonmagyaróváron Budapestet csak rosszul vevő Orion tévéket átépítette CCIR normára a nagyon jól fogható bécsi adás vételére. Az egész város lakossá-

ga hozzá fordult, hogy a készülékeiket alkalmassá tegye a nyugati adások fogására. Így lett ismert Mosonmagyaróváron: ő lett a „televíziók doktora” és ezzel is közelebb került az emberekhez, különleges elektrotechnikai bravúrával kivívta Mosonmagyaróvár és az Orion gyár embereinek elismerését is. Mindenki szerette, tisztelte és megbecsülte, így érthető volt, hogy 2002-ben a város vezetősége Pro Urbe Mosonmagyaróvár kitüntetéssel adományozott neki.

Mészáros Béla atya a rendszerváltás után az újrakezdésben is kivette részét. Nagy tudásával, nyelvismeretével igen sokat segített: lelki gyakorlatokat, konferenciákat tartott a rendtársaknak, főleg a novíciusoknak, fordított olaszból magyarra, részt vett a tartomány vezetésében és hosszú ideig a tartományfőnök tanácsadója volt. Mindig megtapasztalhatták alázatosságát és lelkesedését a szalézi élet iránt.

Halála nagy űrt hagyott hátra. Hiányzott a tudása, bölcsessége, lelkesedése. Most, hogy megemlékezünk Béla atya halálának tizedik évfordulójáról, méltó, hogy hálával megköszönjük munkáját, amivel tartományunkat gazdagította. Öröm megtapasztalni, hogy Mosonmagyaróváron nem feledkeztek meg róla a hívek és mindig szeretettel emlékeznek meg róla. Mi, szaléziak is hálával emlékezünk rá. A Jóisten jutalmazza meg őt!

2002-ben Pro Urbe Mosonmagyaróvár kitüntetéssel ismerték el munkáját

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

A felújított „Cascina Moglia” ünnepélyes felavatása

OLASZORSZÁG

Életre kelt a Moglia-major

A „Don Bosco 2000” egyesület jóvoltából rendbe hozták, és június 12-én mintegy 500 környékbeli vendég jelenlétében felavatták a Moncucco Torinese közelében található felújított Moglia-major, ahol a gyermek Giovanni Bosco 1827–29 között szolgált.

A munka, amit Giovanni Bosco a tanyán végzett, nem volt túlságosan nehéz, vagy megalázó; sok hasonló korú fiú szembe-sült ezzel akkoriban. De mivel mégiscsak dolgoznia kellett, ezekben az években nem tudott kellően előrehaladni a tanulmányaiban. És mégis, Don Bosco ezeket az éveket úgy határozta meg, mint ifjúkora egyik legszebb időszakát. Ott kezdte el a Biblia legkalandosabb részleteivel evangelizálni barátait, és bűvészműtávkával szórakoztatta őket. Alapvetően, itt három évig „tehénpásztor” volt; de akkor kezdett el beszélni Istennel.

Emiatt a „Don Bosco 2000” egyesület döntően fontosnak tartotta, hogy a parasztházat, amely néhány évvel ezelőtt még nagyon rossz állapotban volt, visszaállítsák eredeti állapotába és így visszaadják Don Bosco történetének egy kicsi, de lényeges darabját. 2011-ben az egyesület megvásárolta a parasztházat, 2012-ben pedig a „megőrzésére” egy helyreállítási projekt indult. Június 12-én volt a major ünnepélyes felavatása szentmise keretében. A „Cascina Moglia”-ban egy kis múzeumot rendeztek be, ahol a

látogatók megismerhetik az életet, amit Don Bosco itt körülbelül három évig élt. A múzeum mellett van egy hatalmas játéktér a gyermekek és fiatalok számára és a recepció, ahol a látogató csoportokat fogadják és eligazítják.

ANS – Moncucco Torinese

LATIN-AMERIKA

Ismerd meg a rendfőnököt! – Új alkalmazás indult

Okostelefonon is elérhető alkalmazást készítettek a latin-amerikai szaléziak, amely Ángel Fernández Artime szalézi rendfőnök életét mutatja be. Az applikáció képregény formájában, spanyol nyelven készült, és augusztus 1-én indult.

A kezdeményezés Ángel Fernández Artime rendfőnök augusztusi látogatására való felkészülés része Közép-

Amerikában. Az anyagot az Isteni Megváltóról elnevezett szalézi tartomány kommunikációs irodájának munkatársai készítették összehangolt munkával. A tartományhoz a Costa Rica, El Salvador, Guatemala, Honduras, Nicaragua és Panama területén munkálkodó szalézi közösségek tartoznak. Az alkalmazás újszerű módja annak, hogy egy szalézi üzenetet eljuttassanak a célközönségnek – könnyedén eléri azokat a fiatalokat, akik szeretik a digitális médiát és a képregényeket.

Az ingyenes alkalmazás digitális formában a közép-amerikai tartomány Szalézi Értesítőjének honlapján keresztül elérhető, Android és iOS rendszerű okostelefonokon is működik.

Hogy megjelenítsék a képregényt, le kell tölteni a Kiosko Boletín Salesiano alkalmazást a közép-amerikai Szalézi Értesítő weboldaláról. Miután telepítették az alkalmazást, elérhetővé válik a képregény és a helyi, kéthavonta megjelenő Szalézi Értesítő legújabb száma, melyek a továbbiakban automatikusan frissülnek.

ANS/www.boletinsalesiano.info

Új csoporttal bővült a Szalézi Család

Don Bosco tizedik utóda, Ángel Fernández Artime – tanácsának jóváhagyásával – július 11-én befogadta a Názáreti Mária Szemlélődő Testvériségét Don Bosco Szalézi Családjába. A testvériség a hívek közhasznú egyesülete, és a 31. ága annak a nagy, karizmatikus fának, amelyet Bosco Szent János ültetett.

A Názáreti Mária Szemlélődő Testvérisége elnevezésű egyesület Nicolás Cotugno szalézi szerzetes, korábbi montevidói érsek kezdeményezésére jött létre. Az alapítás ötlete már novíciusi éveit alatt megszületett benne, amikor hajlandóságot mutatott a szemlélődő életre, de arra ösztönözték, hogy továbbra is maradjon a Szalézi Társaság tagja.

A testvériség karizmatikus azonosságának alapja a gyakorlatban megélt szemlélődés. „A testvériség tagjai számára a szemlélődés megélését az Istennel való egyesülés élménye jelenti minden tevékenységben és az élet eseményeiben... Názáreti Mária, a hétköznapi nő a mi elmélkedésünk modellje” – áll a szervezet honlapján.

A testvériséget laikusok, szerzetesek és papok alkotják, és széles körben elterjedt Uruguay, Argentína, Olaszország, Szlovákia és Csehország területén. A testvériség moderátora Silvia Ourthe Cabalé asszony.

ANS – Róma

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

Nyári oratóriumi tábor Kazincbarcikán – A kazincbarcikai V. Szalézi Nyári Oratóriumnak 2016. június 13-tól június 24-ig – két turnusban – idén is a Római Katolikus Plébánia adott otthont. Idén az animátorokat Fülöp Tibor SDB testvér fogta össze, és a közösségi szolgálatos csapatot Kirner Gábor SDB testvér koordinálta. A tábor témája a „Járjatok a földön, de a szívetek az égben lakjon!” mottóra épült. A résztvevők száma mind két héten bőven 100 fölött volt, a felnőtt segítőkkel, közösségi szolgálatos fiatalokkal és animátorokkal nagyjából 150 fő töltötte meg napról napra a plébánia területét étellel. A gyerekek első osztályos koruktól jöhettek egészen hetedik-nyolcadik osztályos korig. Háromféle (kis-, közép- és nagy-) csoportba kerültek. A rangidőseket a tavalyihoz hasonlóan ún. kalandcsoportba osztottuk be. Ők a két hét folyamán számos különleges programon vehettek részt (pl. kirándulások, evezés, bowling), de emellett egy igazi csapatot formáltunk belőlük, akikből reményeink szerint a következő kisanimátorok lesznek.

A szokásokhoz híven az animátorok minden reggel bansszal várták a gyerekeket, majd amikor mindenki megérkezett kezdődhetett a reggeli gondolatok megbeszélése a napi témáról és a színdarab. Reggeli után a csoportvezetők és segítők a csoportpercek alatt próbálták a gyerekeket szalézi lelkülettel közösséggé formálni, együttműködni és megtanítani őket közösen játszani. Idén is számos különleges programnak adott helyet a tábor. Például, a bajnokságok, sorversenyek, bazárjáték, fizikai és kémiai kísérletek, nagyjátékok a Csónakázó-tónál, bűvészbemutató, fafaragás, íjászat, kézműves foglalkozások, galamb-ász, számháború, és a gyerekek nagy kedvence a vizes játékok.

Kiss István

Segítő Szűz Mária Körmenet Kazincbarcikán – 2016. május 24-én délután került megrendezésre az immár hagyománynak számító ünnepi körmenet a Don Bosco Iskola, és a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium tanulói, tanárai, dolgozói részvételével. A körmenethez csatlakoztak a plébániai közösség tagjai is. Az induláskor még csak csepergő esőből hamar hatalmas felhőszakadás kerekedett, de ez nem akadályozta meg a rendezvény lebonyolítását. A menet elején a Szűz Mária szobrát vivő négy segítő és ünnepi, magyaros viseletbe öltözött lányok haladtak, mögöttük a felsorakozott ünneplő gyülekezet mondta a rózsafüzér imádságot, melyet időnként Szűz Máriáról és hozzá szóló énekek szakítottak

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Vándor József üvegablak megáldása Dorogon

Emlékmisést mutatott be Dorogon, a Szent Borbála bányásztemplomban június 4-én Erdő Péter bíboros Vándor József szalézi misszionárius pappá szentelésének 80. évfordulója alkalmából, majd megáldotta a dorogi születésű szalézi misszionáriust ábrázoló ólomüveg ablakot.

Az ünnepi eseményen jelen volt Pierluigi Cameroni, a szalézi rend posztulátora, Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök, Julio César Cancio Ferrer, a Kubai Köztársaság nagykövete, Völner Pál parlamenti államtitkár, Veres Zoltán megyei jegyző, Tittmann János dorogi polgármester, Lukács József, a dorogi esperesi kerület esperese, valamint több szalézi és egyházmegyes paptestvér és számos hívő.

Az első szombat alkalmából együtt elmondott rózsafüzér után ünnepi szentmise következett, melynek prédikációjában Erdő Péter rámutatott: „Keresztény hitünk lényege: az örök életre szóló hivatás, amelyet Istentől kapunk. Ez az az örömhír, aminek a hirdetésére az apostolok elindultak, hogy mindenkinek elmondják, egészen a föld végső határáig. Ennek az örömhírnak a továbbadását vállalták a misszionáriusok is, akik távoli országokban, távoli népek körében önzetlenül álltak be a lelkek üdvösségének szolgálatába. Ezért emlékezünk hálával és tisztelettel azokra a magyar misszionáriusokra, köztük Vándor József szalézi szerzetesre, akik úgy tudták átadni ezt a krisztusi szeretetet, hogy eltörölhetetlen emléket hagytak a körülöttük élő emberek szívében. Példájuk is indítsa arra, hogy átéljük Krisztus evangéliumának örömét és nagylelkűen megosszuk a körülöttünk élő világgal.”

Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök röviden párhuzamot vont a szalézi rend alapítója, Bosco Szent János és Vándor József között. Hangsúlyozta, hogy mindketten Jézus, a Jó Pásztor követői voltak, jellemzőjük volt az irgalmasság és érző szív az emberek, főleg a fiatalok és a peremen lévők iránt, és nagy tisztelői voltak Szűz Máriának, a Keresztények Segítségének. Mindketten a béke embereiként őrizték és védtek a békét, emellett az emberek belső békéjének őrei is vol-

tak, mint közismert és kedvelt gyóntatók. Ezzel mutatnak korunk emberének is példát, hogy mi is a külső és a belső béke munkálói legyünk.

Pierluigi Cameroni, a szalézi rend egyetemes posztulátora Rómából érkezett a megemlékezésre. Kiemelte annak a szépségét, ahogy Magyarországon a szalézi karizma két személyen keresztül is megnyilvánul: az egyik egy vértanú testvér, Boldog Sándor István, akit 2013-ban avattak boldoggá, a másik pedig Vándor József, misszionárius pap. Cameroni atya a magyar Egyházat is arra kérte, imádkozzanak egy Vándor József közbenjárásának tulajdonítható csodáért, ami után boldoggá lehetne őt avatni.

Ezek után Erdő Péter bíboros ünnepélyesen megáldotta a dorogi születésű szalézi misszionáriust ábrázoló ólomüveg ablakot.

Kazincbarcika – Nyári napközi oratórium a plébánián

meg. Az énekek és imák mellett felolvasók is segítettek, hogy lelkileg is töltekezhesse az eső ellenére kitartóan sétáló hívek. Az esőkabátban, esernyővel sétáló menethez útközben – a folyamatos felhős szakadás ellenére – újabb emberek is csatlakoztak.

A menet a Don Bosco Iskolától indult a Május 1. úton, majd az Építők útjára kanyarodott, az épülő sportcsarnok előtt elhaladva rátért a Jószerencsét útra, és a városközpontba visszaérve a benzinkút-nál keresett menedéket az egyre jobban szakadó eső elől. Ekkor az atyák – számot vetve a realitásokkal – úgy döntöttek, hogy a körmenetet félbeszakítják.

A májusi égi áldást követően este 6 órakor az Avilai Nagy Szent Teréz-plébániatemplomban megtartott ünnepi szentmisével fejeződött be Segítő Szűz Mária ünnepi körmenete.

Balogh Edina

NYERGESÚJFALU

Tizedszer is szalézi nyári oratórium

Idén is hatalmas volt az érdeklődés, az utolsó helyeket is pillanatok alatt lefoglalták a tizedik nyergesújfalui szalézi nyári oratórium mindkét turnusára! A tábor vezetője, Misquitta Claudius atya, aki egyben a Magyar Szalézi Tartomány ifjúságpasztorációs megbízottja és országos szinten koordinálja a szalézi ifjúsági munkát, kétszáznál szabta meg a létszámhatárt, de ezt mindig sikerül egy kicsit túlszárnyalni, hiszen erre a semmivel össze nem hasonlítható élménybomba nem csak helyből, hanem a környékbeli falvakból is érkeznek a gyerekek.

Több mint ötven animátor – középiskolás, egyetemista és fiatal felnőtt – készült Claudius atya vezetésével egész évben arra, hogy a nyári napközi oratórium két hete alatt a legjobbat nyújtsák a gyerekeknek. A tábor témáját is együtt gondolták ki: idén Don Bosco első utóda, Rua

Mihály életét dolgozták fel, akinek pozitív és negatív érzelmeit színes jelmezbe öltözött szereplők jelenítették meg a napok kezdetén és végén lejátszott jelenetek során humoros, de tanulságos formában. Éppen ezért a tábor mottójául a „Színezd újra!” vezérgondolatot választották, amelyhez az azonos című dalra táncot is koreografáltak.

Miután lezajlottak az előkészületek, már türelmetlenül várták a gyerekeket az animátorok. Mivel a nyergesújfalui oratóriumnak a szalézi középiskola ad helyet, idén az érettségi vizsgák zavartalansága érdekében csak június 27-én kezdődött a kéthetes program.

Az első nap az ismerkedésé, a találkozás örömeé volt, majd a napok előre kigondolt forgatókönyv szerint, alaposan átgondolva és megszervezve követték egymást. A helyben töltött napokon a közös kezdés után sok-sok játékkal, beszélgetéssel, sporttal, változatos műhelyekkel, közös és csoportos játékokkal foglalták le a gyermekeket. Ilyenkor a Szalézi Kft. jóvoltából a táborozók meleg ebédet is kaptak.

Heti egy alkalommal a reggeli közös kezdést nagyobb kirándulás követte. Első héten Péli földszentkeresztre kirándultak, ahol a nagy játék mellett közös szabadtéri szentmisén vettek részt. Második héten a Budakeszi Vadasparkba látogattak el, ahol lelkesen ismerkedtek az állatokkal. Csütörtökönként pedig a tatabányai Gyémánt Fürdő fogadta a gyerekeket egy nagy-nagy csobbanásra.

A táborozók már tudják, hogy közülük a 15 legidősebb szerencsés a „kaland csoport” tagja lehet. Ők külön utakon, külön, csak nekik megszervezett programokon, kirándulásokon vehettek részt. Minden kis táborozó álma, hogy egyszer majd a kaland csoportba, a kivételezettek közé kerülhessen és ráadás-élményekben lehessen része.

A táborzáró gálát a második hét pénteki

Kazincbarcika – A Segítő Szűz Mária körmenet

napján tartották. A szervezők megköszönték az adományozóknak az anyagi és természetbeni segítséget, amivel a tábor sikeréhez járultak hozzá, a gyerekek pedig a műsor alatt visszatekintettek a tíz év táboraira és felidéztek a jobbnál jobb témákat, amelyeket az évek során feldolgoztak. Emellett minden csoport bemutatkozott egy-egy műsorszámmal, az animátorok pedig ötletes „Animátor olimpiával” szórakoztatták a közönséget. Végül a nyertes csoport – idén ezek a lilák voltak – átvehette a jól megérdemelt kupát, majd mindenki kapott egy szeletet a hatalmas, tizedik születésnapj tortából. Nyugodtan elmondhatjuk, hogy a fergeteges Szalézi Nyári Napközi Oratórium immár nálunk is hagyománnyá vált, és jellegzetes eseménye Nyergesújfalu nyári programjainak, amelyet egyformán várnak a gyerekek és hálás szüleik. Jövőre ismét találkozunk!

Lengyel Erzsébet

ÓBUDA

Nyári Oratórium 2016, Óbuda – A 2016-os év júniusi Nyári Oratóriuma az elmúlt évek egyik legemlékezetesebb tábora volt sokak számára. A megkapó téma, a kézzel fogható megvalósítás és a sok színes program maradandó élményeket nyújtott a gyerekeknek Áron testvér, az animátorok, a szaléziak és néhány

segítőkéz szülő közreműködésének köszönhetően. A szervezők már február óta gondolkodtak és terveztek, hogy a gyerekek számára nem csak élvezetes, hanem minél tartalmasabb programot biztosítsanak. A tábor mottója – „Együtt – nem vagy egyedül” – alapján szerettük volna elérni, hogy a gyerekek érezzék, hogy közösségben vannak, ahol másokra is oda kell figyelni, de ahol mindig van, akire számíthatnak (egymásra, Jézusra). A tábori napok témái olyan különböző érzelmek voltak, amelyekkel a gyerekek biztosan találkoztak már életük során. Ez az öt érzelem – az *Agymanók* című rajzfilm alapján – az öröm, a félelem, a harag, az undor és a szomorúság volt. Többi-ásnak, a tábor főszereplőjének ezen érzelmeket kellett megtanulnia kezelni a reggeli színdarabokban. Az idei strenna (Éljük meg Jézussal együtt a Szentlélek kalandját!) alapján Tóbiás minden este Jézussal együtt tekintett vissza napjára, hogy felismerje, hol hibázott, miben kell előrelépnie és miért adhat hálát.

A hét során ellátogattunk Szentendrre, ahol közel 200 papír hajót engedtünk a Dunára, mindenki egyet-egyet. A tábor végére a legtöbb gyerek ezt az úsztatást és természetesen a strandos napot zárta leginkább a szívébe, amit a Római Strandfürdőben töltöttünk el. Ám találkozhattunk a tüzoltókkal és Gryllus Vil-

mossal is, akik egyaránt élvezetes műsorokat adtak sok család számára; a magyar európa-bajnoki meccsek vetítéséről nem is beszélve. A táborban én évek óta csak gyerek-csoportokat vezettem, ezért a háttér munkákért felelős akció-csoport vezetése számomra egy új kihívás volt. A csoport olyan fiatalokból állt, akik szinte mind évek óta visszatérő résztvevői az oratóriumnak, így már az elejétől fogva egy könnyen összekovácsolható csapattal dolgozhattam együtt. A tábor során szinte minden gördülékenyen ment – a mi csoportunkat is beleértve. Reméljük, hogy ez a továbbiakban is legalább ilyen jól fog menni! Ám a nyár nem ért még véget a júniusi táborral, hiszen a nyár végén vár mindenkit az augusztusi óbuda Nyári Oratórium!

Mázik Réka

Szalézi ifjúsági tábor – Tiszafüred (2016. augusztus 8-12.)

– Az idei nyár egyik legszuperebb programja az óbuda önkormányzat támogatásával 2016. augusztus 8 és 12 között Tiszafüreden került megrendezésre: a Tiszafüredi Ifjúsági Tábor. Mondhatnánk azt is, hogy nem is tábor, hanem olimpia, ahová Kazincbarcikáról, Szombathelyről, Óbudáról és Mogyoródról érkezett sok fiatal és szalézi, hogy csapatokban összemérjék

Nyergesújfalu – Tizedszer: Nyári napközi oratórium

Tiszafüred – Szalézi Ifjúsági Tábor

erejüket, és persze közben szalézi szel-
lemben jól érezzék magukat, kikapcsolódjanak. Hihetetlenül jó hangulatban telt el ez az öt nap, sok új barátság született, sok volt a nevetés és a vidámság, és persze a tábor himnusának a „Let it go”-nak a zengése a rekkenő hőségben és a zuhogó esőben sem maradt abba. A szervezők nem csak a jó hangulatról gondoskodtak, hanem arról is, hogy ne unatkozzunk. Egy saját kis olimpiát állítottak eléünk kihívásként, amelyen egy-egy kontinens csapataként versenghettünk egymással. Fizikai és szellemi képességeit a maximumig be kellett vetnie az összes „kontinensnek”, ha pontot akart szerezni hol zászlót készítve, hol egymást kerget-

ve, hol kocsit tolvaj vagy kérdésekre válaszolva. Még a helyi lakosokat is megismerhettük egy szuper cserélgetős feladat során. Az Antarktiszról érkezett zsűri és szervező gárdánk vezette a pontozást, de ezenkívül sok-sok remek programmal is kedveskedtek nekünk. Volt hajókázás, strand, tábortűz, kvíz, karaoke, foci, röplabda, társasjáték, stb. fel sem lehet sorolni mindet. Természetesen a programok közül nem maradhatott ki a szurkolás és taps sem a valódi olimpián részt vevő honfitársainknak. Ezek mellett, szalézi táborhoz híven, a lelki programokat sem hagyhattuk ki. Minden nap lehetett misére menni, volt gyónási lehetőség, reggeli ima, esti jóéj-

szakát, lelki délután és persze sok-sok építő beszélgetés. Ezeken keresztül nagyon éreztük, hogy velünk van a Jóisten. Azt is elképesztő volt látni, ahogy azok a fiatalok, akiknek kezdetben sok volt az ismeretlen arc, kezdenek feloldódni, új barátokat szereznek, mosolyognak, és jól érzik magukat együtt. Az egyik résztvevőt megkérdeztünk a végén, hogy érezte magát és a válasz ez volt: „Nagyon jó volt a tábor, csak egy a rossz, hogy most haza kell menni.” Nagyon őszintén tehát azt mondhatom, hogy le a kalappal a szervezők, segítők és az óbudai önkormányzat előtt, hogy hagyták magukat vezetni a Jóisten által, mert így egy hihetetlenül szuper prog-

Óbuda – Nyári napközi oratórium, első turnus

ramra jöhettek el a gyerekek.

Németh Réka

ÚJPEST—MEGYER

Nyári Oratórium – Június 20–24. között második alkalommal szerveztünk napközi nyári oratóriumot Újpesten. Hartai Gábor atya és tíz lelkes (leendő) animátor már hónapok óta készült, hogy a gyerekek jól érezhessék magukat. Össze is gyűlt a kis csapat, örültünk, mert a tavalyi létszámot jóval felülmúltuk. Témánk és a tábor kerettörténete az idei Szent Márton jubileumi évhez kapcsolódva Szent Márton püspök élete volt. A szalézi rend alapítója, Don Bosco is írt a 316-ban Szombathelyen született Szent Mártonról rövid életrajzot szegény fiataljai részére.

Hétfőn délelőtt a téren játszottunk együtt jobbnál jobb közösségi játékokat, így jobban megismerhettük egymást. Miután kialakítottuk a csapatokat, az egész héten át tartó pontverseny kezdeteként a templomunkról szóló kvízt oldottunk meg, majd ebéd után néptáncsal és kézműves foglalkozással folytattuk, a csoportpercek alatt pedig minden csapat kitalált magának egy „csatakiáltást”, amit a napot záró akadályverseny során is sokszor skandáltak a gyerekek.

A keddi napot a Palatinuson töltöttük; az egész napos pancsolásban kivétel nélkül mindenki alaposan elfáradt.

Szerdán Vácra látogattunk, először a püspöki palotában nézhettünk körbe, majd mikor a kertet néztük meg, összefutottunk Beer Miklós megyéspüspök atyával, aki pár kedves szót szólt hozzánk, majd egy csoportképet is készítettünk vele. Megnéztük továbbá a bazilikát, körbeutaztunk a városnéző kisvonattal, nagyon jót fagyiztunk, és vízcisatáztunk a Duna-parton.

Csütörtökön már sokat készültünk csoportonként a másnapi gálára, a délelőtti folyamán a váci kirándulással kapcsolatos kvízzel elevenítettük fel az előző nap érdekességeit, volt közösségi játék, délután bajnokságok, vízibombás játékok.

Mikor elérkezett a péntek, az utolsó nap, mindenki lázasan próbált, elmentünk fagyizni, a délután pedig focival és sorversenyekkel telt. A zárómise után a gálaműsoron a szülőknek minden csapat bemutatta azt a szindarabot, amely Szent Márton életének egy-egy fontosabb pillanatát jelenítette meg, néhányan egyéni produkcióval is készültek, majd a napot egy nagy közös táncsal, bansszal és egy kis sütizéssel zártuk.

Ugyan a tábor témája nem volt szoros értelemben véve szalézi, mégis próbáltuk azt az örömet és lelkeséget átadni, ami Don Bosco és az oratórium sajátja: a

Újpest-Megyer – Nyári napközi oratórium

reggeli imák, indító gondolatok, valamint a napot záró közös befejezések. És bár mindenki fájo szívvel búcsúzott, a legtöbben mosolyogva mondták, hogy jövőre is jönnek, mi pedig szívből reméljük, hogy ennél többen leszünk és haladhatunk tovább ezen az úton, amin most elindultunk.

Groszmann Kinga

SZOMBATHELY

Szent Kvirin-templombúcsú és a falfestmények megáldása – A szombathelyi szaléziak június 5-én, vasárnap tartották a Szent Kvirin-templombúcsút a szalézi templomban, Szent Quirinus Siscia püspöke, Savaria vértanúja ünnepe alkalmából. Az ünnepélyes alkalomból megáldották a templom két új, nagyméretű Don Bosco-festményét.

Az ünnepi szentmisét Aigner Géza répcelaki plébános főcelebrálásával és ünnepi prédikációjával mutatták be, melyet követően Császár István általános püspöki helynök megáldotta a templom két új festményét.

A két mellékoltár fölött díszlő festmények Hegedüs Anett Lilla, illetve Mészáros György alkotásai, két különböző módon ábrázolják Bosco Szent Jánost.

A keletkezéstörténet egészen a 2010-es év második felére nyúlik vissza: egy nagyvonalú adomány lehetővé tette, hogy a templom megszépüljön. Az adakozóval egyetértésben az összeget nagyméretű festmények megrendelésére fordították. A szombathelyi Szent Kvirin Szalézi Plébánia 2012-ben hirdette meg a pályázatot a plébániatemplom keresztházában található két mellékoltára fölötti, egyenként kb. 20 négyzetméter nagyságú

Szombathely – A falfestmények megáldása (Czika László fotója)

Szombathely – „A megosztott örömd a legértékesebb kincsed!” – nyári napközi oratórium

falfelület kitöltésére. A pályázat célja a szalézi rend alapítója, Bosco Szent János dinamikus, sokoldalú, nevelői és szent személyének, életútjának liturgikus áhítatot emelő és széles körű, változatos, fiatalos, érzékletes megjelenítése.

www.alon.hu

Nyári oratórium – huszonnegyedszer – A 2016-os strenna, a Szent Márton jubileumi év, az irgalmasság éve, a vidámság és életszentség: mindez jelen volt a nyári oratórium három hetének színes programjaiban. A tábor témája idén: „A megosztott örömd a legértékesebb kincsed!”

A huszonnegyedik alkalommal megszervezett program 200 körüli résztvevői létszáma az „idősebbek” szerint új helyi csúcsot jelent, különösen ha figyelembe vesszük, hogy a rendelkezésünkre álló terület igencsak lecsökkent. Az általános iskolás korú gyerekek hat, szalézi szentekről elnevezett csoportra osztva vettek részt a színes, változatos programokban. A csoportokat nagyrészt középiskolás animátorok, kisanimátorok és segítők lelkesítették, akik a tábort megelőzően több héten át komoly, tematikus felkészülésen vettek részt. Igazán sokrétű szervező munkát végeztek a tábor sikere érdekében: segítettek Jakab atya festményeinek, dekorációinak elkészítésében, előkészítették a csoportfoglalkozásokat, összeállították a játékok listáját, elvégez-

ték a szükséges technikai előkészületeket. A munkatársakból álló stáb szervezte a támogatást, előkészítette az étkezéseket, intézte a beszerzést. Hagyományosan rengeteg önkéntes munka előzte meg és kísérte a tábort.

És akkor a programról: az első héten az igazi örömről volt szó. A második az irgalmasság jelentésével ismerkedtek a gyerekek. Az utolsó héten a jókedv, az öröm megosztását gyakorolhatták. A napi témák feldolgozása a reggeli közös imákhoz kapcsolódóan folyt, melynek külön értéke, hogy nagyrészt fiatalok beszéltek a saját élményeik alapján. A gondolatokat csoportfoglalkozásokon dolgozták fel és jeles vendégek segítettek azt elmélyíteni. Meglátogattak minket a domonkos nővérek, a premontrei szerzetesek, a gördeszkás Lendvai Zoli atya és a rajzművész Angelico atya.

A hetet igeliturgiával kezdtük és szentmisével zártuk. Volt alkalmunk együttesen átlépni az Irgalmasság Kapuján a székesegyházban.

Közben minden napunkat rengeteg játék, vidámság, kacagás kísérte. Voltunk kirándulni és helyi újdonságként strandolást is beiktattunk. A gyerekek lovagolhattak, megismerkedhettek a tűzoltók munkájával, meglátogattuk a Savaria egyetem csillagvizsgálóját és mini planetáriumot is.

Péntekenként pedig fergeteges gálával zártuk a tábort, melyet jó hangulatú, késő estig tartó családi grillezéssel és sporttal,

vetélkedővel egybekötött színes program zárt.

Kövári László

EGER

Az irgalmasság „kertje” – Az egeri Nyári Oratórium udvara idén júliusban is gyermekzsivajtól volt hangos. Már nagyon vártuk, mind a gyerekek mind az animátorok, hogy elérkezzen a nyári szünet és ezáltal táborunk nyitóünnepségének napja is. Közös szentmisével, nyársalással és szervezett játékokkal ünnepeltük Nyári Oratóriumunk kezdetét. A két hétig tartó táborunkban délelőttönként színdarabokban megismerkedhettünk Don Bosco és Mazzarello Mária életútjával. Később kiscsoportos foglalkozásokon dolgozhattuk fel a napi témákat, amelyek az Irgalmasság évéhez kapcsolódóan az irgalmasság cselekedeteire vonatkoztak. (adakozás, ima, odafigyelés, segítségnyújtás... stb.) Napunk legmelegebb órájában 11-kor szentmisére gyűltünk össze a hűvös tornateremben, amelyeken kigyózott az apró ministránsok sora. Ezután finomakat ebédeltünk és lazításképp kézműves foglalkozásokat tartottunk, ahol minden gyermek maga választhatta ki melyik csoporthoz szeretne csatlakozni (kosárfonás, batik, drótfá, pirográfia, gyöngyfűzés... a sok érdekesség közül alig tudtak választani táborozóink). Három órákor egy tized rózsafüzért

Eger – Nyári napközi oratórium

imádkoztunk közösen a békéért, amit egy uzsonna és érdekes szervezett játékok követtek. Az egész udvart végigfutkároztuk ezekben az órákban így jóleső érzés volt megpihenni az animátor-megbeszéléseken a napjaink zárásaként. Első hetünk végén Budapestre kirándultunk, ahol a Parlamentet járhattuk be és egy délutánt a Fővárosi Állatkerben tölthettünk el. Meglátogatott minket a mogyoródi Nyári Oratórium összes táborozója is így több mint 160-an játszottunk együtt az Oratóriumunk udvarán. Második héten egy sorversennyel készültünk a gyermekeknek az Érsek-kertben, ami előtt a nemrég felújított Érseki-palota termeit jártuk körbe. Igazán hálás vagyok, hogy részese lehetek ennek az animátorcsapatnak, mert idén különösen gyümölcsöző közös egységet alkotva ültethettünk a gyermekek lelkébe magvakat az irgalmasság „kertjéből”. Köszönet Ági nővérnek, Elvi nővérnek, és Fülöp

atyának, akik az animátorokat egységben tartják, így igazán jó pásztorai a mi kis Oratóriumunk báránykainak.

Domán Vivien

PESTHIDEGKÚT

Nyári Oratórium – 2016: Éljük meg Jézussal együtt a Szentlélek kalandját!

– Június 20-án reggel egy nagybacska csapat gyermek nem otthon töltötte a szabad idejét, és ezt a házon kívüli eseményt egészen Július 1-jéig nap, mint nap megismételték. Örömmel írom azt is, hogy ez a kis csapat minden eddigénél nagyobb volt Pesthidegkúton, ugyanis közel 130-an verődtek össze. Idén, első alkalommal jöttek hozzánk a Cseppkő Gyermekotthonból is. Ebben az évben a strennához igazítottuk a tábor témáját, ezért a Szentlélek ajándékai szőtték át napjainkat.

Lehetne sok mindenről írni, ebben a néhány sorban, de úgy gondolom, inkább

kiemelnék néhány emléket. Az első hét csütörtökén mindannyian felkerekedtünk, és át kirándultunk a nem messze lévő máriaremetei Kisboldogasszony-bazilikába. Ott volt lehetőségünk átmenni az isteni irgalmasság szentkapuján. Ezután szentmisén vettünk részt. A másik élmény ennél kicsit kalandosabb volt. Hat nappal később (szerdán) Esztergomba utaztunk vonattal. Egy izgalmas, akadályversenyszerű játék keretében sétáltunk fel az Esztergomi bazilikához. Bent, meghallgattunk egy két érdekességet a bazilikáról, majd középen, a kupola alatt összegyűltünk egy imára. Szép volt látni, hogy hatalmas csapatunk mekkora kört tud alkotni. Azután már nem volt sok időnk, indulni kellett, hogy le ne késsük a vonatot. És majdnem sikerült is, mivel a gyerekek egy része még mosdóba ment, mikor a másik fele már elindult az állomásra. Mi már ott voltunk a vonaton és a körmünket rágtuk, hogy mikor érkeznek már meg, hiszen elvileg már két perce úton voltunk, de szerencsére nem indultunk el nélkük. A vonaton aztán sokan fáradtan pislogtak, de ez nem meglepő azután a futás után, ami az állomásig elhozta őket. A délelőtti programról nem is beszéltünk, aminek keretében a macska lépcsőn is felmentünk, ami több mint 190 lépcsőfok. De mire hazaértünk mindenki mosolyogva szaladt a szüleihez.

Hálásak vagyunk, mi animátorok és persze Ewa nővér, hogy csupa örömmel és vidámsággal tölthettünk el egy hetet a gyerekekkel együtt. Nem maradt ki belőle se játék, se zene, se imádság, csak az eső, de azt is sikerült ellensúlyoznunk egy-egy vizes nappal, aminek fiúk, lányok egyaránt nagyon örültek. Szeretettel várunk mindenkit évközben és természe-

Pesthidegkút – Nyári napközi oratórium

tesen a jövő évi nyári oratóriumba!

Skubics Péter

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

Szalézi Plusz 1.0 – Első alkalommal tartották meg június 11-én, szombaton a Szalézi Plusz túrákat, amikor négy irányból – Pesthidegkútról, Vérttestolnárról, Dorogról és Nyergesújfaluról indulnak el a zárandokok, hogy eljussanak Péliföldszentkeresztre, a szaléziak magyarországi letelepedésének helyére. Három irányból gyalogosan, Pesthidegkútról pedig kerékpárral indultak útnak a résztvevők.

A részvétel nem volt tömeges, de talán éppen ezért volt jó a hangulat, a zárandokok lelkiülete, a személyesség.

Ábrahám Béla tartományfőnök szerint a túrákban az a legfontosabb, hogy mind a négy szakasz egy-egy kiemelkedő, jeles egyéniségnek vagy szalézi szentnek lett szentelve.

A Pesthidegkútról induló kerékpáros zárandókat a rend alapítójáról, Don Boscóról nevezték el, bár nem valószínű, hogy Don Bosco valaha is kerékpározott volna.

A tatabányai szakaszt Szalézi Szent Ferencről nevezték el, hiszen közismert, hogy ő is sok hegyet megjárta.

A két rövidebb út két helyi kötődésű szalézi szerzetesről lett elnevezve: a nyergesújfalui szakaszt Zafféry Károlyról, az első magyar szaléziról, aki itt töltötte életének utolsó napjait és itt van eltemetve.

Dorog felől, a Szent Borbála-templomtól induló szakaszt a szalézi misszionáriusról, Vándor Józsefről nevezték el, akinek az emléket szülővárosában lelkesen ápolják és őrzik. Ő itt volt novícius Péliföldszentkereszten és nagyon fiatalon elkerült Kubába, ahol misszionáriusi szolgálatát töltötte.

A Szalézi+ (Szalézi Plusz) túrát és zárandókat a Don Bosco Szaléziak a Mária Út, a Lélektúrák, a Négy Égtáj Egyesület és a Via Margaritarium – Gyöngyök Útja szervezőivel együttműködésben szervezték meg, hogy egy jó alkalmat teremtsenek mindenki számára, aki egy kis pihenésre, túrázásra és lelki feltöltődésre vágyik.

A négy irányból érkező zárandokok végül a kegytemplomban, közös szentmisével adtak hálát ezért a szép, élményekkel teli napért.

Lengyel Erzsébet

ÚJBUDA

Alkotótábor Zebegényben a művészeti szakos diákok részvételével – Hagyományossá váló nyári alkotótábo-

Szalézi Plusz – Érkezés Péliföldszentkeresztre

Szalézi Plusz – Nagy Gete állomás

runknak idén ismét a zebegényi Szőnyikert adott otthont. Minden rendelkezésünkre állt a termékeny munkához: érintetlen természet, öreg fák, kisvárosi hangulat, dunakanyari tájak és a tradicionálisan művészetkedvelő környezet.

Kétszer egyhetes turnusokban dolgoztak művészeti szakos diákjaink. Grafikusok, mozgókép- és animációkészítők, dekorátorok vettek részt a közös munkában, a szaktanárok más-más feladatsorral, projektekkel készültek. A koncepció lényege az volt, hogy egyrészt más történjen itt, mint az iskolában év közben, másrészt több napon át többféle, több irányú tevékenységet végezhesenek a diákok. Ez idén is – akárcsak az elmúlt évben – forgószínpad jelleggel működött, végül is mindenki mindenben részt vett.

A feladatok egy része a hagyományos műfajokat követte, ám olyan eszközöket is kipróbálhattunk, amire az iskolai órákon kevesebb idő marad, például alaposabban elmerülhettünk az olajfestés rejtelmeiben.

Egy villámtanfolyam keretében a könyvkötészet alapjait is elsajátíthatták a diákjaink, majd az inspiráló természeti környezetben a saját készítésű sketchbookot tölthették meg jobbnál jobb vázlatokkal, nem utolsósorban pedig megismerkedtek a zselés nyomtatás egyszerű, de rendkívül látványos technikájával is.

Lehetőségünk volt arra is, hogy kipróbáljunk a képzőművészetben újabban jelentkező alternatív műfajokat is, mint a performance, az installáció és a street art.

Kapcsolatba léptünk az éppen ebben az időben Zebegényben megrendezett hegedű mesterkurzus hallgatóival, együttműködésünk eredményeként a Szőnyikertben nyilvános performance keretében szólisták rövid darabokat mutattak be, a diákjaink által létrehozott attraktív környezetben.

A *Káosz és rend* projekt keretében az alkotók nem a hagyományos módon, hanem egy közös installációba építve mutatták be önálló munkáikat, gyakorolva ezzel a kollektív alkotómunka mód-

szereit, technikáit.

A helyi önkormányzat pozitív hozzáállása folytán lehetőséget kaptunk arra, hogy a kisváros különböző pontjain aszfaltra, használaton kívüli kútra street art jellegű motívumokat fessünk, ezekkel osztatlan sikert arattunk az idelátogató turisták körében.

Mind a helyi polgárok és a vezetés, mind a diákság részéről pozitív volt a kétszer egyhetes tábor visszhangja, szép hagyományt teremtettünk, alig várjuk a folytatást!

Orgoványi Gábor

BALASSAGYARMAT

Ha nyár akkor oratórium! – Huszonnegyedik alkalommal is megrendezésre került nyári oratóriumunk, mely idén fejdíszot tett a fejére és indián kötösbe bújott. A két hét alatt, több, mint 200 kis indián érkezett Lapador földjére, hogy megtanulják milyenek is az igazi, irgalmas nagy indiánok és hogy a második hét végén ők is ilyen nagy indiánokként lépjenek át az oratórium küszöbét. De kezdjük inkább a küszöb átlépését a másik irányba. Mi is történt a két hét alatt? A tábor átlagos napja egy megszokott menet szerint halad: a reggeli érkezés után egy nyitó animációval ébresztjük fel a gyerekeket, majd reggeli ima következik és a témát feldolgozó rövid színdarabot láthatják az animátorok előadásában. Ez után csoportpercek következnek, melyben kiscsoportokban játszanak, beszélgetnek, ismerkednek. Mindezek kapcsolódnak a tábor témájához, ez idén az irgalmasság testi és lelki cselekedetei voltak. A tábor szerves részét képezi a szabadjáték is, ahol rengeteg lehetőség közül választhatnak a gyerekek: táncolhatnak (bansolhatnak), társasozhatnak,

kártyázhatnak, focizhatnak, csocsózhatnak, pingpongozhatnak, billiárdozhatnak, fejleszthetik kez ügyességüket a kézművesben, számháborúzhathatnak és így tovább.

Ebéd után bajnokságokon és akadályversenyeken vehetnek részt, ahol a csapatuknak zsebelhetnek be pár pontot. Mindezek után uzsonna, záró animáció, a napi színdarab lezárása és búcsúimádság. A szerdai napot az oratóriumon kívül töltjük, első héten a balassagyarmati strandot, második héten pedig Hollókőt látogattuk meg. Csütörtökönként délelőtt közös szentmisén veszünk részt. A két hét zárásaként pedig a Gálaesten minden csoport előadhatja a saját előadását legyen ez tánc, ének vagy színdarab. Erre rengeteg szülő, családtag, barát is érke-

Zebevényben készül a zebra

Balassagyarmat – Nyári Napközi Oratórium

zik, egy közös nagy záróesemény ez.

A tábornak Csiba Tibor plébános atya adott otthont, mellette pedig a szervezésben, az állandó jókedv biztosításában egy lelkes, több, mint 50 fős, legfőképp fiatalokból álló önkéntes csapat áll: az animátorok, kisanimátorok, segítők és szülők.

A gyerekek és a szülők visszajelzései alapján is nagyon jól sikerült az idei tábor, köszönet mindenkinek, aki bármilyen módon segített a tábor megvalósításában. Reményeink szerint az oratórium nyári szünete után szeptembertől újra kinyitja kapuit a fiataloknak. Várunk szeretettel mindenkit péntekenként és egyéb alkalmi eseményeinkre is a Don Bosco Szalézi Oratóriumban! Addig is, ahogy a tábor szlogenje mondja: Bátran haladj előre!

Demény Anna

**BoscoFeszt
Péliföldszentkereszten**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: +36-30-296-5460; e-mail: szaleziak@gmail.com; honlap: www.szaleziak.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziak.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB
Tördelés és nyomdai előkészítés: TipoMix Bohner Ferenc
A címlapon: Misquitta Claudius atya és Giacinto Sabina animátor a krakkói Ifjúsági Világtalálkozó
Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340
A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.